مۆکش

آشوبی مردمءِ جوڑشتءِ بنگیجی ٹْران

بشیر زیب بلوچ

مۏکش

آشوبی مردمءِ جوڑشتءِ بنگیجی ٹْران

بشیر زیب بلوچ

نبشتانک: بشیر زیب بلوچ

کماندار انچیف بلوچ لبریشن آرمی

اردو اولی چاپ: جنوری 2026

بلوچی رجانک: فروری 2026

ہکل پبلیکیشنز- بلوچ لبریشن آرمی

لَڑ

سَردَانک

منی سنگتاں !

اے کتاب پہ شمئے سَرءِ مُشگءِ شکلءَ ایر کنگ بوگءَ نہ اِنت، ءُ نئیکہ اے تہنا یک گل یےءِ راھبندانی لڈّے۔ اے یک پگری ءُ مجگی گپ ءُ ترانے کہ جنز گوں وتی باسکاں، ءُ باسک گوں وتی زاتءَ کن انت یے۔راجی آجوئیءِجُہد تہناپہ زمین، مادن یاکہ ھاکمی کنگءِ ھاترءَ نہ انت، بلکیں چہ درستاں پیسر مردمءِ دوبر جوڑشتءِ گپ کیت۔ اگاں مردم هما بہ بیت کہ زورگیریں راجمانءَ آئیءَ را جوڑ کتگ گڑا بزانکہ آجوئی تہنا بیرکءِ مٹینگ اِنت۔

جنز آ وهداں نزور نہ بنت کہ آهانی سرءَ گیشیں زور پِر بہ بیت۔ بلکیں هما وهداں پرش انت کہ آهانی تہءَ بے سمائی جاہ بہ کنت۔ وهدے کہ ڈسپلنءَ ترسءِ نام دیگ بہ بیت، سنچ ءُ سماگوں جزباتءَ بندگ بہ بیت، ءُ جست چست کنگءَ را دگداریءِ نام دیگ بہ بیت۔ راستیءَ اے کتابءِ مَنّ ءُ مراد

هچ سنگتےءِ سرءَ لنکُکءِ چست کنگ نہ اِنت، بلکیں هما سوچ ءُ هیالانی پدر کنگ انت کہ چرائیءَ جہد مهکم بیت یاکہ وتارا وت وارت۔

سیاسی جُهدءِ بُندپتر مارا اے گپءِ نشونءَ دنت کہ تاکت تہنا گوں سلاہءَ بندوک نہ اِنت بلکیں گوں ماناءِ پیداوارءَ ہمگرنچ اِنت۔ هما جُنز کہ وتی باسکاں جیڑگ، چار ءُ بیچار کنگ ءُ وتی سرءَ جست کنگءِ اجازت مہ دنت گڑا آسرءَ آ اوشت آماچیں راجمانےءِ تہءَ مٹ بیت۔همے ترانءِ درگتءَ انتونیو گرامشیءَ نشون داتگ، آ هاکمیءَ را تہنا تاکتے سرپد نہ بیت بلکیں آئیءَ را رازیگ بوگءِ اداره یے گشیت۔اگاں رازیگ بوگءِ تہءَ سنچ ءُ سما مہ بیت گڑا آ آجوئی یے نا بلکیں تهنا پیروکاری بیت۔

اے کتاب سنگتانءَ پرے سرپد کنگءَ نہ یتکگ کہ چے جیڑگی انت۔ هاسیں جست ایش انت کہ سنگت چون جیڑ انت؟چے آئیءِ جیڑگ گوں مارشتءَ بندوک انت یاکہ سنچ ءُ سما ءَ؟ آ پہ ترس ڈسپلنءِ پابند انت یاکہ پہ زانت؟چے آ وتارا تہنا یک ایردستے سرپد بیت یاکہ زمہ داریں مردمے؟اے جست سر زاہری نہ انت بگندئے گوں کارپداں بندوک انت۔ چہ همیشانی پسہاں همے گیش ایت کہ جنز دیمروی کنت یاکہ وتی باراں وت چیر تریت۔

جہدءَھواریں ھمک سنگت گوں وتءَ راجمانے زوریت ءُ کیت۔ آ راجمانءِ زُبان، آئیءِ ھیل ءُ آدت، آئیءِ پرک ءُ پیراں ھوار آئیءِ نزوری ھم دیمءَ آرگ بنت.آجوئیءِ جہد ھمے پدمنتگی آنی پروش دیگءِ نام اِنت۔ پمیشکہ فینن‌ءَ نوآبادیاتی آجوئیءَ را تہنایک سیاسی جہدے نہ گشتگ بلکیں زہنی جتائیءِ نام داتگ.داں وھدے کہ ایردستی سوچءِ میان‌ءَ زندگ بوت گڑا آجوئی ھُشکیں نامے بیت۔

اے کتاب چہ سنگتاں کربانیءِ لوٹءَ نہ کنت۔ ادءَ کربانی پیسرءَ چہ ھست اِنت۔ اے کتاب پرّیسکاریءِ لوٹءَ کنت۔ وتی ھب ءُ ھدوناکیءِ پرّیسکاری، وتی نزوریانی ءُ وتی کردارئے۔ ادءَ کس بامردی سَتاہءَ نہ انت، چیاکہ جنز چہ بامرداں نا بلکیں چہ کرداراں زندگ بیت۔ ءُ کردار چہ ڈسپلن ءُ وت نگدیءَ جوڑ بیت۔

گڈسرءَ تہنا ھمے گشگی اِنت کہ جُنز اے چیزءَ چہ پدر نہ بنت کہ آیاں دژمن‌ءَ را چنچو تاوان داتگ بلکیں چرے چیزءَ چہ پدر بنت کہ آیاں وتی مردم چنچو مٹینتگ اَنت۔ اگاں ما گراں بہا، باسما ءُ مہکمیں مردم پیداک کت نہ کت گڑا ھچ پیمیں اِسپانک، ھچ وڑیں کربانی مارا چہ بُندپترءِ بے رہمیءَ رکینت نہ کنت۔

اے کتاب هما سنچ ءُ سماءِ نیمگ ءَ یک گامگیجے۔

سنگتانی ہمبرائیءَ

ءُ

پہ سنگتانی هاترءَ۔

بشیر زیب بلوچ

آشوبی مردم چے یےءُ چے یے نہ یے

آشوبی مردم ھچ ویلےءِ پدکردے نہ یے۔ آ ھچ ڈولیں آپت، ھچ وڑیں زلم، یاکہ ھچ وڑیں کسانیں گھگیریءِ ادارکی آسرے نہ یے۔ آشوبی مردم ھستانکی گچین ءُ نچینےءِ نام اِنت۔ اے ھما وھد انت کہ مردم ھمے پیسلہءَ کنت کہ آ جاورانی ودی کرتگیں کارستے نہ بیت بلکیں آوتی زمہ واریءَ وت کوپگاں کنت، توری پرائیءَ آ ایوک بہ بیت، بے توار بہ بیت، یاکہ یکشلہ گوں وتءَ جنگ بہ کنت۔

آشوبی مردم درستاں پیش ھمے دروگیں واب‌ءَ پروشیت کہ آئیءِ زنددگرےءِ پیسلہانی جوڑ کتگین انت۔آ زانت کہ زوراکیءِ رَھبند مردمءَ را تہنا ڈنءَ چہ نہ پروشیت بلکیں تہءَ چہ یک انچیں مجگی جوڑشتے ودی کنت کہ آ مہتلی، نیمون ءُ وت زبہریءَ را تالہ ءُ کسمتے سرپد بیت۔ آشوبی مردم ھمے جوڑشتءَ پجہ کاریت ءُ آئیءِ ھلاپءَ گھگیری کنت، پرچا کہ آ زانت آجوئی چہ درستاں پیش مجگءِ تہءَ یا وَ ودیگ بیت یاکہ مریت۔

آشوبی مردم وتارا راستیءِ بُتے سرپد نہ بیت۔ آ زانت کہ راستیءِسرءَ اوشتگ مردمءَ را پلگار نہ کنت۔ بلکیں راستیءِ سرءَ اوشتگ گیش وت نگدیءِ لوٹءَ کنت۔ آ ناوتی نزوریاں چیر دنت،ءُ نئیکہ آیاں واھگ پسندیءِ بستارءَ پیش کنت۔ آ زانت کہ مجگی لاچاریءَ را منگ جتائیں هبرے بلے آئیءَ را یکشلہ جواز دیگ هستانکی لگوریءِ دومی شکل زانگ بیت۔

آشوبی مردم چہ جاک ءُ سلواتءَترسیت، پرچا کہ جاک ءُ سلوات مدامی تہءِ هورکیں جاہانی چیر دیگءِ هاترءَ بیت۔آ هاموشیءَ را نزوری یے سرپد نہ بیت بلکیں گوں وتءَ گپ ءُ گال کنگءِ جاہے سرپد بیت۔ آ زانت کہ هما مردم گوں وتءَ جست نہ کنت گڑا مُردنی آ هچ راهبندءَ را راستیں بیهار دات بہ کنت۔

همے زمہ واریءَ را فرانز فینن‌ءَ اے گالرداں گوں درشان کتگ ”همک پدریچءَ را وتی بُندپتری مِنزل درجنگی اِنت یا آئیءَ را پیلو کنگی اِنت، یاکہ گڑا آئیءَ را دلاری کنگی اِنت۔“

آشوبی مردم همے گالردءِ بهت ءُ تالہ نہ اِنت بلکیں جُست پاد کنوک انت۔ آئیءَ همک روچ، همک پیسلہ ءُ همک مہتلیءِ باپشتءَ جستءِ دیمپان

بوگی اِنت۔ آ زانت کہ دلاری دائمءَ بدواہءَ گوں اوشتگ نہ انت، بلکیں گیشتر وتی چمانی دیمءَ کپگءَ گوں بیت۔ آشوبی مردم آ نہ انت کہ ککار بہ کنت آ کئے انت، بلکیں هما انت کہ آ گوں هاموشیءَ بہ منارینیت کہ آ چےءِ بوگءَ ساجو نہ انت۔

زمه واریءِ تب

شموشکاری، مہتلی ءُ نیمون پرچا ودی بنت

چہ زمہ واریءَ پُشت کنزگ چوناھا اھلاکی نزوری یے لیکگ بیت، بلے گیشتر اے مجگی (نفسیاتی) پدکردے زانگ بیت۔ مردم ھما وھدءَ شموشکار بیت، مہتل داریت یا نیمون سازیت وھدے کہ آئیءِ اندرءَ زمہ واریءِ ڈُبّہ ءُ وتی مجگی سِکتءِ میانءَ ھمسنگی پیداک کت مہ کنت۔ اے بے ھمسنگی گیشتر چہ بے سمائیءَ بیت، پمیشکہ مردم آئیءِ منگءِ بدلءَ نیمون سازیت۔

یکشلیں شموشکاری یادداشتءِ جیڑہے نہ یے۔ اے گیشتر ھمے گپءِ نشونءَ دنت کہ مردمءَ گوں وتی ھُبءَ کار نہ زرتگ۔ھرچ ھما کار مردم آئیءَ وتی پجارءِ بہر جوڑ مہ کنت،مجگ چرائیءَ گستائی پیداک کنت۔ مہتلی

هما گستائیءِ پدکردی دروشم انت۔ نیمون هما گستائیءِ زبان انت۔ مردم وتی دلءَ تسلہ دنت کہ جاور، تکانسری یا لاچاری راستیں سبب اَنت، بلے راستیں جیڑہ اندرءِ بے پدرائیں همگرنچیءِ برورد انت۔

آشوبی مردم همے مجگی دروھاپءَ پجہ کاریت۔ آ زانت کہ همک زمہ واری تاهیر نہ بکشیت، بلے آ اے چیزءَ هم زانت کہ چہ زمہ واریءَ تچگ اَدارُکی تاهیر دنت بلے مجتی وت بیسہیءَ را کْواپگ کنت۔ هر نیم بُندگیں کار مردمءِ اندرءَ هاموشیں بیوانکیءَ را ودی کنت، پدا کم کمءَ گوں بے مارشتیءَ مٹ بیت۔

مردم همک روچ اے گپءِ گچینءَ کنت کہ آ وتی پیسلہانی بارءَ کوپگءَ کنت یا آیاں دگہ یکےءِ کوپگءَ دور دنت۔ همے گچین ءُ نچین آئیءِ مجگی جوڑشتءَ مہکم کنت یا نزور کنت۔

همے گپءِ منانکءَ وکٹر فزینکلءَ بے دروریں گپے جتگ ”وهدے مردمءِ گورءَ پہ زند گوازینگءَ مکسدے بہ بیت گڑا آ مُردنی جاورءَ اوپار کت کنت۔“

زمہ واری هما وهدءَ کوپگانی سرءَ بارے بیت وهدے کہ مکسد مان بہ گیشیت ءُ مکسد هما وهدءَ مانگیشیت وهدے کہ مردمءَ سمائی دروشمےءَ گوں وتءَ همسنگ کت مہ کنت۔ آشوبی مردم زمہ واریءَ ترس یا گوں ملاٸمءَ همگرنچ نہ کنت بلکیں گوں متلبءَ همگرنچ ئِے کنت۔ آ کارءَ پمیشکہ سرجم کنت پرچا کہ ناسرجمی آئیءِ اندری جوڑشتءَ ریزگ ریزگ کنت۔ یکشلیں ردی، اینگو آنگو کنگ، نیمون سازگ گلءَ را بیرگءَ تاوان نہ دنت بلکیں درستاں پیش مردمءَ نزور کن انت۔ آشوبی هیلکاریءِ منّ ءُ مراد هما مجگی نزوریءِ پجہ آرگ انت دانکہ زمہ واری هیل ءُ آدتے جوڑ بہ بیت۔

ڈسپلن په ترس برجاه دارگ نه بیت بلکیں په زانت

ڈسپلنءَ گیشتر هُکم، ملام ءُ نگہداریءَ گوں همگرنچ کنگ بیت، بلے اے یک نیم سویں هیالے۔ترسءِ بنیادءَ ڈسپلن پہ مدامی نہ بیت۔اردیں کہ آئیءِ نگہداری کنگ مہ بیت آ اوں هلاس بیت۔ آشوبی هیلکاریءَ ڈسپلنءِ راستیں برورد ترس نہ انت بلکیں گوں سماءَ بندوک انت۔ اے هما جاور انت کہ اودءَ مردم وتا راڈنی نگاهءَ ابید اوں دیم پہ دیم کت کنت۔

مجگی بستارءَ ترس مردمءَ لاچار وَ کنت کہ آ سرجمءَ کار بہ کنت، بلے آکار وتی تہءَ بے مانا بیت۔ تُرس مردمءَ زمہ واریءِ کوپگاں زورگءِ بدلءَ چرائیءَ تچگءِ سکینءَ دنت۔ همے سبب انت کہ گوں ترسءَ همگرنچیں ڈسپلنءَ مردم کار کن انت بلے ابید چہ نیتءَ ۔انچوش کہ ایشاں موہ بہ رسیت داں هما ڈسپلن نیمون، مہتلی ءُ بے مارشتیءَ گوں مٹ بیت۔

گوں سماءَ همگرنچیں ڈسپلن ایشیءِ برھلاپ انت ۔ ادءَ مردم کسےءِ گوش ءُ دِهءِ سرءَ نہ بیت بلکیں گوں وتی کد ءُ مکامءَ همگرنچ بیت۔ آ زانت کہ آئیءِ همک پدکرد تہنا یک کارے نہ یے بلکیں یک کلوہے۔ اے کلوهءِ اولی تران گوں وتءَ کنگ بیت۔ پمیشکہ آ رزہےکارےءَ اوں کسان سرپد نہ بیت، پرچا کہ آ زانت کہ هیل ءُ آدت کردار جوڑ بنت۔

اے ڈسپلن مردمءَ اندری مہکم سازیءِ نیمگءَ بارت۔ آ یکوئی اے جُستءَ نہ کنت کہ منءَ چے گشگ بوتگ یا چے گشگ نہ بوتگ۔ آ بس اے چیزءَ چاریت کہ اے کار منی سنچ ءُ سماءِ ردءَ بوگءَ انت یا اناں۔ اے منانک آشوبی ڈسپلنءَ چہ پئوجی نگہداریءَ جتا کنت۔ ادءَ نگہداری کوردیدیءَ گوں بندوک نہ انت بلکیں سنچ ءُ سماءِ برورد انت۔

مردم هر دمانءَ همے جیڑیت کہ آ وتی کارپدءِ زمہ وار وت بیت یا دگہ رَهبند، نپر ءُ جاورےءِ پُشتءَ لڈیت یے۔ گوں سماءَ بندوکیں ڈسپلن مُردنی همے گچین ءُ نچینءِ یکشلیں هیلداری انت۔

همے راستیءَ را انتونیو گرامشیءَ چوش درشان کتگ ”مردم هما انت کہ آ وتءَ را سازیت، نئیکہ آئیءَ را جاور جوڑ کن اَنت۔“ آشوبی ڈسپلن مردمءَ را همے ترانگءَ پرینیت کہ آجوئی تہنا لوٹے نہ یے بلکیں گرانیں بارے هم

هست انت۔ هما کہ اے بارءَ گوں سنچ ءُ سماءَ چست کنت گڑا هما راستیں منّ ءُ مراداں مہکمیءَ گوں پیلو کنت۔ ایدگہ درست ایوک ءُ تہنا نگہداریءِ ساهگءَ جنز انت ءُ نگہداری هچبر مجتی نہ بیت۔

انا، گروناکی ءُ وت مستریءِ آشوبی زوال

چوناھا انا وتی تہءَ وت بدیں چیزے نہ یے۔ مجگی ھسابءَ انا مردمءِ پجار،آئیءِ زات ءُ ھستانکءَ را ودینیت۔ جیڑہ ھما وھدءَ ودی بیت وھدے کہ انا چہ مکسدءَ مستر بہ بیت، ءُ مردم جہدءَ را وتی ھستانکءِ شاھگانی بہ لیکیت۔ چہ ادءَ گروناکی (غرور) ودی بیت،ءُ گروناکی ھماہد ءُ بیل انت کہ چہ اودءَ مردم کم کمءَ وتگلائیءِ آماچ بیت۔

مجگی بستارءَ وت مستری (خود مرکزیت)وتی رکینگءِ سنگرے۔مردم وھدے تہی بے ھپازتی،بے بیسہی یاکہ وتسریں ترسءِ آماچ بہ بیت گڑا چہ بے سمائیءَ آ وتارابنجاہ جوڑ کنت۔

آ ھرچ ایرادگریءَ را زاتی اُرشے، ھرچ نگدءَ را کم شرپی یے ءُ ھرچ ڈالچاریءَ را پندلے سرپد بوان بیت۔ چوشیں جاوراں پہ جہدءَ مکسد نہ بیت، بلکیں پہ انا آسودگیءِ وسیلہ یے جوڑ بوت کنت۔

آشوبی مردم همے مکامءَ وتی پجارگءِ بودشتءَ داریت۔ آ زانت کہ همودءَ انا پیسلہ بہ کنت گڑا اودءَ سنچ ءُ سما پدکنز بیت۔ آ اے گپءَ هم زانت کہ گروناکی گیشتر بودناکیءِ چیدگ نہ انت بلکیں بے پہازیءِ درونت اِنت۔ پمیشکہ آ وتی ارزشتءَ را گوں هاموشیءَ کروجیت، چیا کہ آ زانت مچانکی جُہدءَ وتءَ را مزن لیکگ نہ انت بلکیں وتءَ را بودناکیں کاربندےءَ گوں همگرنچ کنگ راستیں اِزم انت۔

اے راستیءَ را ایرک فرومءَ بے دروریں دابےءَ پدر کنانءَ گشتگ ”وتمنّی مُردنی گوں وتءَ مہرءِ چیدگ نہ انت بلکیں گوں وتءَ کست ءُ کینگداریءِ دروشمے۔“ همے گالرد اناءِ تب ءُ روشتءَ را برہنگ کنت۔ هما مردم وتءَ را هر وهدءَ دیمءَ کاریت، مُردنی آ چہ وتءَ دلجم نہ بیت۔ آشوبی هیلکاری همے راستیءَ منّانءَ دیمءَ جنزیت۔ آ گْروناکیءَ را کِردانکی ردی یے سرپد نہ بیت بلکیں مجگی جاورے لیکیت ئِے، گوں همیشیءِ پجارگءَ آئیءَ را ریزگ ریزگ کنت۔

گْروناکی مردمءَ را بیمناکیں دروهاپےءَ سر کنت۔ آ همے سرپد بیت کہ جنز بے آئیءَ ناسرجم انت۔ اے همے مکام انت کہ اودءَ زوال بنا بیت۔ آشوبی مردم همے دروهاپءَ را پروشیت۔ آ زانت کہ جُہد چہ نپرءَ مستر انت، ءُ نپرءِ

مزنی همیشیءِ تہءَ انت کہ آ وتءَ شاھگانیں گِردانکءِ تہءَ گُمسار بہ کنت۔

وھدءِ سیاست: پابندی، سستی ءُ گوستانکی جوابدہی

وھدءَ را گیشتر تکینکی جیڑہے لیکگ بیت، چوشکہ تہنا انوگیں ساھت، ھاسیں وھد ءُ پاسے یاکہ ڈسپلنءِ ھبر کیت.بلے راستیءَ وھد یک سکیں مجگی ءُ سیاسی جیڑہے۔ مردم وھدءَ را ھرچ ڈولءَ بہ ساٹیت گڑا چہ ھمودءَ آئیءِ نزیکی، سنگینی ءُ سنچ ءُ سما پدر بنت۔ آشوبی جُہدءَ وھدءِ پابندی تہنا رھبندے نہ یے بلکیں کِردانکی ءُ پگری جارے۔

مجگی ھسابءَ سستی وھدءِ کمیءِ برورد نہ انت بلکیں چہ ماناءِ کمیءَ ودی بیت۔ وھدے مردم چونیں کارےءَ را گوں وتی ھستانکءَ ھمگرنچیءِ مَرت ءُ مارشتءَ مہ کنت گڑا آ بے سمائی آئیءَ مہتل داریت۔ آ وھدءَ وتی بنیادءَ بھر کنت، ءُ وتارا وت رد دنت کہ انگت وھد ھست انت۔ ھمے وتءَ رد دیگ کم کمءَ آئیءِ آدت جوڑ بیت، ءُ آدت آئیءِ کردار۔

آشوبی مردم وھدءَ را بے پلوئیں شے یے سرپد نہ بیت۔ آ زانت کہ ھمک سہت یا وَ جہدءَ پلہ مرز بیت یا آئیءِ ھلاپ۔ میانجینءَ دگہ ھچ پیمیں راہ ءُ درے نیست انت۔ سرزاہرءَ دیر کنگ ھاموشیں کارے مارگ بیت، بلے آئیءِ سان چوش بلندیں پیسلہانی توارءَ مزن بیت۔چیاکہ اے ڈسپلن، بیسہ ءُ مچانکی رپتارءَ چہ باتنءَ ولگوج کنت۔

ھمدءَ وھدءِ سیاست دیمءَ کیت۔ ھما مردم وتی وھدءَ جوابدہ کت مہ کنت گڑا آ پہ دگہ کسےءَ آسودگیءِ مانزمان بوت نہ کنت۔ آشوبی ھیلکاریءَ وھدءِ پابندی مُردنی وتءَ را گوستانکءِ دیمءَ جوابدہ کنگءِ بُنکی دروشم انت۔ مردم ھمے سرپد بہ بیت کہ آئیءِ سستی تہنا زاتی جیڑہے نہ یے بلکیں مچانکی تاوانے۔

جیڑہ وھدءِ کمی نہ انت بلکیں آئیءِ کارمرزی اِنت۔ آشوبی مردم ھمے راستیءَ را منّیت کہ ھر زیان بوتگیں سہت آئیءِ زمہ واریءِ وام اِنت۔ آ وھدءَ را رکینگءِ جہدءَ نہ کنت بلکیں آئیءَ ساٹگءِ کوشستءَ کنت۔ وھدءِ پابندی جنجالے نہ یے بلکیں سنچ ءُ سماءِ چیدگ انت۔ اے ھمے گپءِ منانک انت کہ مردم وتءَ را ایوک ءُ تہنائیں ھستانکے سرپد نہ بیت بلکیں کارآمدیں شے یے لیکیت۔ آشوبی مردم زانت کہ گوستانک کوکارءَ نہ

توریت، سہت ءُ دماناں ھساب کنت، ءُ اے دمان ھمائیءَ را نسیب بنت کہ

آ وھدءَ را گوں سنگینیءَ زوریت۔

وشکند، تژن ءُ بے سنگینیءِ مجگی سیمسر

وشکند مردمءِ ابرمی لوٹے۔ مجگی هساب‌ءَ اے گم ءُ ڈکھاں کم کنت، ریچ ءُ روانی پیدا کنت ءُ نگیگیں جاوراں هونکّیں گینسارتے ودی کنت۔ بلے آشوبی جہدءَ وشکند یک نازرکیں لکیرےءِ سرءَ اوشتیت۔ اگاں همے وشکند کچ ءُ کساس‌ءَ ڈن در بئیت گڑا آ سنگینی‌ءَ را ایر بارت، ءُ همے وشکند اگاں گوں تژن‌ءَ مٹ بہ بیت گڑا آ گوں هاموشی‌ءَوت ماں وتی بیسہ ءَ پروشیت۔

یکشلیں وشکند گیشتر بے بیسہی چیدگ جوڑ بیت۔مردم وهدے چونیں مکسد، زمہ واری یا اندری گر ءُ چیلّءِ دیمپانی‌ءَ چہ بہ ترسیت گڑا آ بے سنگینی‌ءَ را وتی اِسپر جوڑ کنت۔هما سہت‌ءَ وشکندسنگر جوڑ کنگ بیت۔ تژن هما وهدءَ سلاہے جوڑ بیت وهدے مردم وت‌ءَ را نزور سما بہ کنت بلے آ نزوری‌ءَ را منّگءِ جاہ‌ءَ دومی‌ءَ را ایر جنان‌ءَ وتی شاهیمءِ سرءَ برجاہ دارگ لوٹیت۔

آشوبی مردم همے تبءِ جاورءِ پرک ءُ درکءَ زانت۔ آ سرپد انت کہ وشکند مردمءَ نزیک آورت کنت، بلے تژن مردمءَ را سندیت۔ آ اے گپءَ هم زانت کہ هر جاه، هر وهد ءُ هر سرهالءِ سرءَ گوچلی کنگ مُردنی زمہ واریءَ چہ پدکنزگءِ نیمونے۔ اے وڑیں جاوراں گل کم کمءَ چہ وتی مکسدءَدور بوانءَ بے سنگینیں مچی یے مانیت کہ اودءَ گپ گیشتر جَنگ بیت بلے کار ءُ کرد هچ نہ مانیت۔

مردم چہ وتءَ اے جُستءَ نہ کنت کہ آ پرچا کندگءَ انت۔ اگاں وشکند گم ءُ رنجءِ سگگءِ وسیلہے گڑا آ تاکتے۔ اگاں وشکندچہ گم ءُ ڈکھءَ رکگءِ وسیلہے گڑا آ نزوری یے۔ همے پرک ءُ درک آشوبی وشکند ءُ در آشوبی بے سنگینیءِ میانءَ لکیرے کشیت۔

همے راستیءَ را وکٹر فزینکلءَ وتی زندءِ تجربتانی ردءَ چوش گیشینتگ ”وشکند ارواهءِ چہ هما سلاهاں یکے، اشیءِ وسیلہءَ مردم اَدارُکی هسابءَ وتءَ را جاورءَ چہ بُرز چست کنت۔“

هما وشکند کارآمد انت کہ آ مردمءَ چہ جاورءَ بُرز چست کنت، نئیکہ چہ زمہ واریءَ دور بہ دنت۔ آشوبی مردم پمیشکہ وشکندءَ را وتی گر ءُ دار کنت۔ آ کندیت بلے مکسدءِ سرءَ اناں۔ آ وشنود بیت بلے جہدءِ کیمتءِ سرءَ

اناں۔ بے سنگینی وھدے آدت جوڑ بہ بیت گڑا سنچ ءُ سماءَ کْواپگ کنت۔ آشوبی ھیلکاریءِ مکسد وشکندءَ را ایرجیگ کنگ نہ انت بلکیں آئیءَ راستیں مجگی ءُ کِردانکی سیمسراں دارگی انت دانکہ کندگ مردمءَ را مہکم بہ کنت نئیکہ آئیءَ را بہ پروشیت۔

زاتی زند ءُ زرمبشتی زندءِ منتگیں گر ءُ چیل

زاتی زند ءُ زرمبشتی زندءِ میانءَ گر ءُ چیلّ چوشیں ویلے نہ یے بلکیں ابرمی راستی یے۔ کجام هم مردمے چونیں مچانکی جهدےءَ گوں سنگینیءَ هوار بہ کپیت گڑا آ زوت یا دیر گوں همے گر ءُ چیلءَ دچار کپیت کہ آئیءِ واهشت، تاهیر، سیادی ءُ وهد کجا آسر بنت، ءُ چہ کجا زمہ واری بندات بیت۔ اے گر ءُ چیلءَ گوں نہ منگ دروهاپےءِ دمبءَ کپگ انت ءُ اشیءِ شاتکامی کنگ هم مزنیں بیهارے۔

آشوبی مردم همے راستیءَ را منّیت کہ هر گچین یک دزکشی یے هم۔ وهدے آ زرمبشتی زمہ واریءَ دلگوش دنت گڑا آ پہ زانت زاتی آسراتی، چندے واهشت ءُ چندے سیادیانءَ گونڈ داریت۔ آ اے گونڈگریءَ را ناروائی یے سرپد نہ بیت بلکیں پدرائیں پیسلہے لیکیت۔ همے پدرائیءِ کمی مردمءَ چہ اندرءَتکانسر کنت، پرچا کہ آ یکیں وهدءَ دو اڑاندانی لوٹاں پیلو کنگءِ کوشستءَ کنگءَ انت۔

مردم اے گپءَ منیت کہ آئیءِ زند دگہ یکےءِ داتگینے نہ یے بلکیں آئیءِ پیسلہانی رِدےـ اگاں آ وتی ھب ءُ ھدوناکیاں گیش ءُ گیوار مہ کنت گڑا جاور آئیءِ جاہءَ پیسلہ کن اَنتـ پدا جاورءِ پیسلہ مدامی بے ریا مان اَنتـ

ھمے راستیءَ را ژال پال سارترءَ گوں اے گالردءَ درشان کتگ"مردم ھما انت کہ آ وتءَ را وتی کار ءُ کارپدانی وسیلہ جوڑ کنتـ"

آشوبی مردم زانت کہ اگاں آ زاتی زندءَ ھر وھدءَ اولی گچین ءُ نچین بہ کنت گڑا گوں جُنزءَ ھمگرنچی ایوک ءُ تہنا داوایے مانیتـ ءُ اگاں آ اے راستیءِ منگءَ ابید دیمونی ءُ کربانی بہ دنت گڑا باتنی تھلی ءُ گلگ ودی بنتـ

زرمبشتی زندءِ لوٹ اے نہ انت کہ مردم چہ زاتی زندءَ شِزار بہ بیت، بلکیں ھمیش انت کہ آ وتی ھب ءُ ھدوناکیاں گوں ایمانداریءَ پجہ بیاریتـ تچک ءُ راستیں گچین تکانسر نہ کنت، بلکیں مانگیش اتگیں گچین تکانسر کنتـ آشوبی ھیلکاری مردمءَ را ھما پدرائشتءِ نیمگءَ برگءِ کوشستءَ کنت دانکہ آ ھرچ بہ کنت گڑا سنچ ءُ سماءَ گوں پیلو ئِے بہ کنتـ

هاموشی، گوشدارگ ءُ نه زانگءِ هاٹیگ

هاموشیءَ گیشتر نزوریءِ نام دیگ بیت، ءُ گپ جنگءَ تاکت۔ اے پہم مجگی هسابءَ پھتگ نہ اِنت۔ راستی اِش انت کہ گیشتر مردم پمیشکہ گپ جنت کہ آ چہ گوشدارگءَ لیپزگ انت۔ گوشدارگ مردمءَ وتی سیمسر، وتی کم زانتی ءُ وتی ردیانی دیمءَ اوشتارینیت۔ همے دیم پدیمی اناءَ گیش تورینیت، پمیشکہ هاموشیءَ گوں تچگءِ نیمگءَ روت۔

مجگی هسابءَ هر مردمءِ اندرءَ یک دیمپانی واهشتے بیت کہ آ وتءَ را باسما، واکدار ءُ راست سرپد بیت۔ همے واهشتءِ ردءَ آ هر جستءِ پسوءَ دیگءِ کوشستءَ کنت، هر گپ ءُ ترانءَ شور ءُ سلاه دنت، ءُ هر جیڑہانی تہءَ دزمانجنی کنت۔ بلے اے یکشلیں درشان مُردنی مجگی کوکار ءُ شورے پیداک کنت، چریشیءَ چہ پہم، آجزی ءُ دربرگءِ بودشت چیر ترّیت۔

آشوبی مردم هما شور ءُ کوکارءَ چہ درآهگءِ رَهبندءَ زانت۔ آ سرپد انت کہ هاموشیءِ منّ ءُ مراد نازانتی نہ انت، بلکیں وتی نازانتیءِ پجہ آرگءِ هاٹی

انت۔ آ ھر ترانءِ سرءَ گپ جنگءِ جاهءَ یکبرے گوشداریت، پرچا کہ آ زانت کہ گوشدارگ مردمءَ راستیءَ گوں دچار گیجیت ءُ چہ اناءَ گستا کنت۔ گوشدارگءِ کرد مردمءَ ھیل دنت کہ ھر جیڑہ آئیءِ واکءَ نہ انت، گڑا ھمے سما آئیءَ وتسریں دزمانجنیءَ چہ رکینیت۔

مردم وھدے وتی نازانتیءَ را بہ منّیت گڑا آ اولی رندءَ وتءَ را ریپکاریءَ چہ آجو کنت۔ آ وتی پجارءَ مالومداریءِ امبار جوڑ نہ کنت بلکیں راستیءِ تلبگارے لیکیت۔ ھمے تلب مردمءَ مٹینیت، پرچا کہ آ جستءَ گوشدارگ بنا کنت، پسوءِ مان دیگءِ اشتاپیں کوشستے نہ کنت۔

ھاموشی ھما وھدءَ تاکتے جوڑ بیت وھدے آ دربرگ، پہمگ ءُ وتءَ را گونڈ دارگءِ سمائی بودشتے بہ داریت۔ آشوبی مردم پمیشکہ ھاموش نہ انت کہ آ نزور انت، بلکیں آ زانت ءُ سرپد انت کہ کجا گپ جنگ اڑدری انت ءُ کجا اناں۔ ھاموشی، گوشدارگ ءُ نازانتیءَ را منگ آشوبی ھیلکاریءِ تہءَ نزوری یے لیکگ نہ بیت بلکیں پہتگیءِ چیدگ انت۔ ھمے پہتگی مردمءَ اشتاپکاری، ردیں پیسلہ ءُ وتسریں گر ءُ چیلےءَ چہ رکینیت، ءُ ھمے بودشت آئیءَ را راستیں ماناھاں گوں دچار گیجگءِ راهءَ سازیت۔

پیسلہ سازی ءُ بے سوبیءِ ترسءِ آسر

آشوبی جُہدءَ درستاں گیش اوشت آماچ کنوکیں جاور دژمنءِ ترس نہ ات بلکیں بے سوبیءِ ترس اِنت. اے تُرس گوں ھاموشیءَ بندوک انت، بلے یکشلءَ برجاہ مانیت. اے مردمءَ چہ پادآھگءَ نہ داریت بلکیں یکشلءَ چہ پادآھگءَ داریت.

مجگی ھسابءَ بے سوبیءِ تُرس چہ مُردنی تاوانءِ ترسءَ کم ءُ گوں پچارءِ ترسءَ گیش بندوک انت. مردم چہ بے سوبیءَ اے واستہ لپرزگ نہ بیت کہ کار لگانڈو بنت، بلکیں پمے واستہ کہ آئیءِ وتی کردار سانمند بیت. آ اے گپءَ اوپار کت نہ کنت کہ آ رد انت، نزور گندگءَ بئیت، یا آئیءِ شور ءُ سلاہ رد بہ بیت. اے ترسءِ میانجینءَ مردم پیسلہ کنگءِ جاہءَ ٹاپارءِ سرءَ ٹاپار جنگءَ بندات کنت، ءُ وتءَ را ریپینیت کہ آ پہریزگءَ انت.

آشوبی مردم ھمے ریپکاریءَ پجہ کاریت. آ زانت کہ پیسلہ نہ کنگ ھم پیسلہے، ءُ درستاں گیش تاوانبار انت. آ اے گپءَ ھم زانت کہ بے سوبی

هچ پیمیں ویلے نہ یے، بلکیں یک کارےءَ چوناها بوگی انت۔ هما مردم بے سوبیءِ امکانءَ نہ منّیت، گڑا آ مُردنی چہ کار ءُ کردءِ هکءَ هم دزکش بیت۔

انچوشکہ سارتر گشیت کہ مردم چہ وتی آجوئیءِ گرانباریءَ لپرزگ بیت، پرچا کہ آجوئیءِ منّ ءُ مراد گچین ءُ نچین انت، ءُ گیچنءِ مانا زمہ واری۔ پمیشکہ آ پیسلہ یک ءُ ٹک انت، دانکہ زمہ واری هم پیلو بہ بیت۔ بلے وهد کسی ودارءَ نہ کنت۔ هما پیسلہءَ مردم کت نہ کنت گڑا هما جاور آئیءِ نیمگءَ چہ کنت ئِے۔

همے راستیءَ را ہنّا آرینڈٹءَ چوش درشان کتگ "عمل نہ کنگءِ گچین هم عملءِ یک دروشمے، ءُ چرے آسرءَ چہ کس دزکش بوت نہ کنت۔" بے سوبی مردمءَ را نہ پروشیت۔ وتءَ چہ تچگ پروشیت۔ هما مردم پیسلہ کنت گڑا آ دربارت۔ هما کہ دربارت گڑا آ مٹگءِ ازمءَ چہ آشنا بیت۔ ءُ هما کہ مٹگءِ ازمءَ زانت گڑا آ جہدءِ جوہرءَ سرپد بیت۔ آشوبی مردم سوبمندیءِ شوهازکارے نہ یے بلکیں زمہ واریءِ هُبدارے۔ آ زانت کہ گوستانکءِ پیسلہ راستیءَ گوں بندوک نہ انت بلکیں پیسلہ زورگءِ هاٹیگءَ گوں گوستانکءِ بہر جوڑ بیت۔

کمفرٹ زون، تُرسءُمردم گونگیں جانورءَ بگر داں آشوبی مردمءَ

کمفرٹ زون ھچ ڈولیں ھند ءُ جاہے نہ یے، بلکیں یک مجگی جاورے۔ اے ھما جاور انت کہ اودءَ مردم جسدی ھسابءَ مہکم انت بلے مجگی ھسابءَ پدروئیءِ آماچ انت۔ آ یکوئی یکیں کارءَکنت، یکیں ھسابءَ جیڑیت، یکیں منانکءَ دنت، ءُ ھمے یکیں چیزاں وتی پہریزءِ نام دنت۔ مجگی ھسابءَ کمفرٹ زون ترسءِ درستاں چہ مستریں دروشم انت۔ مردمءَ را اے مَرت ءُ مارشتءَ نہ دنت کہ آ ترسگءَ انت، بلے ھما ترسءِ چیرءَ آئیءَ گام زورگءَ چہ داریت۔

آشوبی جُہدءَ کمفرٹ زون درستاں چہ بیمناکتریں دژمن انت، پرچا کہ اے پدرائیں گر ءُ چیلءِ جاہءَ آدتےءِ دروشمءَ وتی کارپداں پیشداریت۔مردم انچوش سما کنت کہ گشئے زاناں آ ھست انت، گڑا ہمیشکہ آ کارآمد اِنت۔ چوشکہ آ چست ءُ ایراں گوں نزیک انت، گڑا آ جہدءِ ھم بہر انت۔ ھمے

ریپ ءُ دروھاپ مردمءَ چہ اندرءَ کواپگ کنت۔ آ جانورءِ پیمءَ زندگ مانیت، بلے مردمءِ وڑءَ گچین ءُ نچین کت نہ کنت۔

مجگی ھسابءَ کمفرٹ زون مردمءَ را چہ جنجالءِ زورگءَ ترسینیت، ءُ جنجال زورگءَ را بے ارزشت لیکیت پمیشکہ آئیءَ را رَد کنت۔ آ ھر نوکیں گامگیجےءَ را تُرس، ھر نوکیں زمہ واریءَ بارے ءُ ھر مٹیءَ را جنگ ءُ چوپے لیکیت۔ ھمے پیم مردم وتی پہزیرکاریءِ نامءِ سرءَ وتی جندءِ بودشت ءُ بودناکیاں کبسءَ کنت۔ اے کبس بے ترک ءُ توار بیت، بلے سرجمءَ گنگدامے مانیت۔

مردم یا وَ ترسءَ گوں زند گوازینگءَ دربارت، یا کہ ترسءِ چیرءَ زند گوازینیت۔ آشوبی مردم درستاں پیش راہءِ گچینءَ کنت۔ آ زانت کہ تُرس نہ کٹیت، بلے چریشیءَ ابید کار ءُ کردے بوت کت کنت۔ آ اے گپءَ ھم زانت کہ بے ترس ءُ بیمءَ ھچ وڑیں مٹی اتک کت نہ کنت، تُری آ زاتی بہ بیت یا مچانکی۔

تاکت پہریزکاریءَ چہ پیداک نہ بیت بلکیں گر ءُ چیلءِ برورد انت۔ آشوبی مردمءَ جنجال دوست نہ بیت، بلے چرائیءَ چہ پشت ھم نہ دنت۔ آ زانت کہ ھما مردم تہنا پہریزکاریءَ وتی ھیل ءُ آدت جوڑ بہ کنت، گڑا آ کم کمءَ مردم

نہ مانیت بلکیں لپرزوک ءُ بے واکیں ھستانکےءَ گوں مٹ بیت۔ کمفرٹ زونءِ پروشگ وتءَ را ڈکھ ءُ آزار دیگ نہ انت بلکیں وتءَ را دوبر واکدار کنگ اِنت۔ ھمے واکداری مردمءَ را جانورءَ چہ جتا کنت، ءُ ھمے واکداری آشوبی مردمءِ بنکی پجار انت۔

وت نگدی مانِشتءِ سلاهءِ چیدگ

وت نگدیءَ را مدام نزوری، جنگ ءُ جدل یا بے باوریءِ چیدگ لیکگ بیت۔ اے زانت ءُ پہم مجگی هسابءَ رد انت۔ اسلءَ وت نگدی مردمءِ مجگی جانسلامتی ءُ پگری مانشتءِ بنکی سلاہ انت۔ هما نپر یا جُنز وتی سرءَ جست کنگءِ بودشتءَ ببا بہ دنت گڑا آ کم کمءَ اوشت آماچ بوان بیت، ءُ اوشت آماچی بیرگءَ زوالءِ نیمگءَ بارت۔

مجگی هسابءَ وت نگدی پہ اناءَ درستاں چہ مشکل تریں پدکرد اِنت۔ انا ابرمی هسابءَ وتی دیمپانیءِ سلاہ اِنت۔ آ ردیءِ منگءِ جاهءَ نیمون سازیت، نگدءَ را دژمنی لیکیت، ءُ گِہکاری(اصلاح)ءَ را ملنڈءِ نامءَ دنت۔ اے هما مکام انت کہ اودءَ مردم دربرگءِ راہ ءُ دراں بند کنت۔ وهدے کہ دربرگءِ راہ ءُ در بند بہ بنت گڑا اشیءِ تہنائیں منّ ءُ مراد همیش انت کہ مٹیءِ هم واهگدار نہ مانیت۔

آشوبی مردم ھمے مجگی موچکینءَ پجہ کاریت۔ آ زانت کہ وت نگدیءِ مانا وتءَ جہل جنگ نہ انت، بلکیں وتءَ را راستیں جاہےءَ ایر کنگ اِنت۔ آ وتی ردیاں کِردانکی بے سوبیءِ سرپد نہ بیت بلکیں دربرگءِ نکانے لیکیت۔ ھمے روشت ایدگرانی نگدءِ گوشدارگءِ لائک جوڑ کنت، پرچا کہ ھمائیءَ وتی چار ءُ بیچار کنگ دربرت گڑا آ چہ ڈنی جستءَ لپرزگ نہ بیت۔

وت نگدی مردمءَ وتی گچینءِ دیم پدیمیءَ اوشتارینیت۔ مردم اے گپءَ باور کنت کہ آئیءِ پیسلہ وتی بوتگ انت، ءُ آسرالءِ زمہ وار ھم وت اِنت۔ اے راستی تورِناک انت، بلے ھمے تورشت سنچ ءُ سماءَ را جہلانک کنت۔ وت نگدی اسلءَ ھمے وھم ءُ گمانءِ آسر اِنت کہ مردم مدامی راست بوت کت کنت۔

اے منانکءِ پژدرءَ کارل پوپرءَ چوش درشان کتگ ”نگد زانتءِ زندمان اِنت، ءُ نگدءَ ابید ھچ وڑیں زانتے دیمروئی کت نہ کنت۔“ اے گالرِد تہنا پہ زانتءَ بندوک نہ انت بلکیں پہ جہدءَ ھم یک ءُ ٹک ءُ راستیں منانکے۔ ھما جُنز وت نگدیءَ چہ ترس آماچ بہ بیت گڑا آ وتی ردیاں یکڈَک سر بیت۔

ءُ یکڈَکیں ردی درستاں چہ گیش بیمناک اَنت، پرچا کہ آیانی سرءَ جُست چست کنگ مکن کنگ بیت۔

آشوبی ھیلکاریءَ وت نگدیءِ مکسد بہتام جنی نہ انت بلکیں مانِشتءَ گوں بندوک اِنت۔ اے ھما پدکرد انت کہ نپر ءُ گل ھر دوئیناں چہ پدروئیءَ رکینیت۔ ھما کہ وتی سرءَ جست چست کت کنت گڑا آ چہ دژمنءِ جست کنگءَ پروش نہ وارت۔ ءُ ھما کہ وتی کوتاہیاں دیست کت کنت گڑا آ مٹینگءِ ھم ھاٹیگءَ داریت۔

زَنگ زاری، بہتام جنی ءُ پگری ناپہتگی

زنگ زاری ءُ بہتام جنی سرزاہرءَ نزوریءِ درشان اَنت، بلے مجگی هسابءَ اے دیمپانیءِ شوبندی یے۔ مردم وھدے وتی بے سوبی، مانگیشگی، نابودیءِ دیم پدیم بوگءَ چہ ترسیت گڑا آ بے سمائیں دروشمےءَ زمہ واریءَ چہ پدکنز بیت۔ همے تب زنگ زاریءِ زبان جوڑ بیت، ءُ بہتام جنی هما زبانءِ درستاں چہ ارزانتریں گالوارے جوڑ بیت۔

مجگی هسابءَ زنگ زاری اسلءَ وتءَ را بے میار منارینگءِ کوشستے۔ مردم راستیءِ منگءِ جاهءَ وتی بازیں کوتاہیاں، جاور ءُ نپر یا رَهبندءِ سرءَ مُشگءِ جہدءَ کنت۔ اے کار ءُ کردءَ چہ آئیءَ اَدارُکی تاهیرے وَ رسیت بلے آئیءِ سر روچے کورچاتے اوں کپیت۔ مردم دربرگءِ بودشتءَ ببا دنت، پرچا کہ هما کہ وتءَ را همک جاهءَ راست سرپد بہ بیت گڑا آ پرچا مٹیءِ زلورتءَ سما بہ کنت۔

آشوبی مردم همے مجگی ریپکاریءَ پجہ کاریت۔ آ زانت کہ زنگ زاری سنچ ءُ سماءَ را نہ ودّینیت، بلکیں آئیءَ ولگوج کنت۔ زنگ زاری مردمءَ ادارکی تاهیر بکشیت، بلے اندرءَ چہ نزور کنت۔ آ اے گپءَ هم زانت کہ هر جیڑهءِ تہءَ دومیءِ ردیاں پٹگ اسلءَ وتی زمہ واریءَ چہ دزکش بوگ اِنت۔ هما مردم هر بے سوبیءِ زمہءَ ایدگہ مردمےءِ سرءَ بہ مُشیت، گڑا آ کم کمءَ وتءَ را بے پکراتیں مردمے سرپد بیت۔

مردم یا وَ وتی زندءَ وتی پیسلہانی آسرے سرپد بیت یا ایدگہ مردمانی هیلہ ءُ هُنر، ناانساپی ءُ بدنیتیءِ رِدے لیکیت۔ اولی راه تورِناک اِنت، بلے راه آجوئیءِ نیمگءَ در کیت۔ دومی راه ارزان انت، بلے آ دائمی پدروائیءِ نیمگءَ بارت۔

همے مجگی راستیءَ را کارل یونگ درشان کنانءَ چوش گشیت ”هما چیز مارا پہ دومی مردماں گیشا گیش توریت، گڑا آ درستاں چہ وتی سرپد کنگءِ بارهءَ سکین دیگءَ اِنت۔“ مردم هما نزوریانی بارهءَ درستاں گیش جاک ءُ کوکار کنت، همے نزوری گیشتر آئیءِ وتی اندرءَ بے سمائیں دروشمےءَ هست مان اَنت۔ آشوبی هیلکاریءِ مکسد همے جاک ءُ سلواتءَ هاموش کنانءَ مردمءَ وتی اندرءِ نیمگءَ چک جنگ پرمائیت۔

زنگ زاریءَ چہ جُنز دیمروئی نہ کنت۔ بہتام جنیءَ چہ رَھبند نہ ٹہیت۔ آشوبی مردم پمیشکہ زنگ زاری کم ءُ گیشا گیش جست کنت۔ آ اے جُستءَ نہ کنت کہ میاربار کئے اِنت، بلکیں اے گپءَ چاریت کہ زمہ واری کجا چہ آئیءِ دستءَ کیت اِنت۔ ھمے روشت پگری پہتگیءِ چیدگ اِنت، ءُ ھمے پہتگی جہدءَ را دیمروئیءِ راہاں پِرّینیت۔

کرپشن ءُ وت گژریءِ دَرجسدی دروشم

کرپشنءَ گیشتر زر، وَر ءُ چَر یا مال ءُ مڈّیانی دُزیءِ نگاہءَ بس چارگ بیت۔ اے ترپلیں پگر ءُ زانتے۔ مجگی ھسابءَ کرپشن یک روشتے، ءُ روشت ایوک ءُ تہنا زر ءُ مالی نہ بیت۔ وھدے مردم وتی آسراتی، انا یا زاتی ھدوناکیءَ مچانکی زمہ واریءِ سرءَ دلگوش بہ دنت گڑا آ ھما سہتءَ کرپشنءِ بے مالی دروشمےءِ اندرءَ سر کشّیت، تُری آئیءِ دستءَ کلدارے ھم مہ بیت۔

مجگی ھسابءَ وت گَرزی گیشتر سمائی بدنیتیءَ گوں بندوک نہ انت بلکیں بے سمائیں ھدوناکیءَ گوں ھمگرنچ انت۔ مردم وتی آسودگی، وتی وھد، وتی شرپداری یا وتی شور ءُ سلاہءَ ھمے کدءَ داں پُر ارزشت سرپد بہ بیت گڑا مکسد پشتءَ پشکپیت۔ آ کار وَ کنت، بلے وتی شرت ءُ لوٹانی بنیادءَ۔ آ زمہ واریءَ زوریت، بلے وتی نپ ءُ سیتءِ ردءَ۔ ھمے وڑءَ کرپشن ھاموشیءَ چہ انچائیں ھیل ءُ آدتے جوڑ بیت۔

بے مالی کرپشنءِ دروشم نازرک ءُ سنگین بنت۔ کارءِ تہءَ نیمون سازگ، زمہ واریءَ نالاجیءَ گوں پیلو کنگ، گلءِ مڈّیاں زاتی آدتءِ ردءَ کارمرز کنگ، یا وتی نابودیءَ را جاورانی سرءَ مُشگ، اے درست کرپشنءِ هما دروشم اَنت کہ گیشتر گندگ نہ بنت بلے چہ اندرءَ بے رَهبندی پیداک کن اَنت۔ ادءَ هما دمانءَ تاوان نہ رسیت بلے مجتی تاوان الم رسیت۔

آشوبی مردم همے نازرکیءَ را سرپد بیت۔ آ زانت کہ کرپشن دائم لب ءُ لالچءَ گوں بندوک نہ انت، گیشتر بے مارشتیءِ شکمءَ چہ ودی بیت۔ وهدے مردم وتی کار ءُ کارپدءِ سانمندیءِ بارهءَ سما مہ کنت گڑا آ کم کمءَ بے ایمانیءَ را وتی روزینی کردے سرپد بیت۔ اے هیل ءُ آدت درستاں چہ گیش بیمناک اِنت، پرچا کہ آئیءِ سرءَ کس لنککے چست کت نہ کنت۔

مردم یا وَ وتی هر کار ءُ کردءَ مچانکی آسرالےءَ گوں بندوک کنت، یا آئیءَ را زاتی جیڑہے سرپد بوانءَ وتءَ را یکسر ءُ یکشاہ لیکیت۔ اولی راہ گران انت، بلے آ ترا زمہ واریءِ نیمگءَ بارت۔ دومی راہ ارزان انت، بلے کِردانکی ڈالچاریءِ نیمگءَ بارت۔

همے منانکءِ پڑدرءَ میکس ویبرءَ زمہ واریءِ کردانکی تک ءُ پہناتءِ بارهءَ بے مٹیں گپ ءُ گال کتگ "مردم وتی کارپدانی گُمان کُتگیں آسرالءِ

هم زمہ وار انت، تہنا وتی نیتءِ اناں۔“ میکس ویبرءِ اے گالرِد بے مالی کرپشنءِ بنھشتءَ را ژامبلینیت۔ نیتءِ همسلون بوگءِ داوا هما وهدءَ بے ارزشت مانیت وهدے کارپدءِ آسر تاوانبار بہ بیت۔ آشوبی هیلکاری پمیشکہ نیتءَ چہ گیش سانمندیءَ را چار ءُ بیچار کنت، ءُ آسراتیءَ چہ گیش زمہ واریءَ۔

کرپشنءِ آسر کانودی نہ انت بلکیں سنچ ءُ سماءِ کردءَ گوں بندوک اِنت۔ ءُ سما هما وهدءَ ودی بیت وهدے مردم وتی هر هدوناکیءَ مکسدءِ دیم پدیم ایر کنانءَ چار ءُ بیچار کنگءَ در بہ بارت۔

آزمودگ کاری، جپاکشی ءُ رَھبندءِ همپگریں سیادی

جپاکشیءَ گیشتر نیکی، ءُ آزمودگ کاریءِ ابرمی بودشتے لیکگ بیت. اے دوئیں زانت ءُ پہم مجگی ھسابءَ ناسرجم اَنت. جپاکشی اگاں رَھبندءِ پابند مہ بیت گڑا آ تکانسریءِ وڈالاں دور دنت، ءُ آزمودگ کاری اگاں جپاکشیءَ ابید بہ بیت گڑا آ زوال بیت. آشوبی مردم اے دوئینانی میانءِ سیادیءَ سرپد بیت، پرچا کہ آ زانت ایوک ءُ تہنا نیک نیتی جہدےءَ را سوبمندیءَ سر کت نہ کنت.

مردم جپاکشیءَ را پمیشکہ واھگپسندیءِ نگاہءَ پیشداریت چیا کہ اشیءِ تہءَ زوت ءُ اشتاپیں کردانکی تاھیرے مان انت. گوں جپاکشی کنگءَ مردم وتءَ را راست سما کنت، تُری آسرال نزوری پرچا مہ بیت. بلے آزمودگ کاری بے ریائیں آدینکے. اے مردمءَ را آئیءِ دروشمءَ پیشداریت، آئیءِ ردیاں دیمءَ سہرا کنت، ءُ آئیءَ یکوئی دربرگءِ لوٹءَ کنت. پمیشکہ بازیں

مردمےجپاکشیءَ را گیش دوست دار اَنت، بلے آزمودگ کاریءَ چہ پچلرز اَنت۔

آشوبی رھبند ھمے پرک ءُ درکءَ پدر کنت۔ رَھبند جپاکشیءِراہ ءُ دراں شونائیت، ءُ آزمودگ کاریءَ را کارآمد جوڑ کنت۔ بے رَھبندءَ جپاکشی بے رد ءُ بندیں جوہرے مانیت، ءُ بے آزمودگ کاریءَ رَھبند ایوک ءُ تہنا پدگیری یے۔ آشوبی مردم اے دوئیناں ھمگرنچ کنت، پرچا کہ آ زانت مچانکی جہدءَ ھر ردیءِ کیمت تہنا نپرےءَ گوں بندوک نہ انت بلکیں سرجمیں جوڑشتےءِ وڈالیگ کنگ اِنت۔

ھمے راستی ارسطوءَ چوش گیشینتگ "کمال چوشیں ایوک ءُ تہنائیں پدکردے نہ یے، بلکیں آدتے۔" کمال اَدارُکی جوزگءَ چہ پیداک نہ بیت، بلکیں یکوئی راستیں پدکردءَ چہ ودی بیت۔ آشوبی مردم ہمیشکہ اَدارکی چست ءُ ایرءِ جاہءَ دائمی معیارءَ دوست داریت۔ آ کم یا گیش کار کنت، بلے راستیں ترزکارےءَ گوں، پرچا کہ آ زانت معیار اِنت کہ بیسہ پیداک کنت۔

جپاکشی اگاں آزمودگ کاریءَ گوں بندوک بہ بیت، ءُ آزمودگ کاری رَھبندءِ پدگیر بہ بیت، گڑا جُہد ھشکیں جوہرے نہ مانیت بلکیں کارآمدیں تاکتے

جوڑ بیت۔ همے تاکت آشوبی مردمءِ راستیں پجار اِنت، ءُ همے پجار جُنزءَ را

دیرمانگءِ هاٹیگءَ بکشیت۔

مارشتی همگرنچیءِ بستارءَ سمائی همگرنچی

مارشتی همگرنچی گشادبیت، بلے پادار نہ بیت۔ سمائی همگرنچی بے گشاد اِنت، بلے دیرمان اِنت۔آشوبی جُہدءَ گیشتریں مہلوک مارشتءِ سرءَ زور دینت۔ کُنّت، ڈکھ، واھگ ءُ ایردستی آیاں مہکم کت کن اَنت، بلے همے مارشت اگاں سماءِ اندرءَ مٹ مہ بنت گڑا زوت تکانسر، دلپروش، گلہءِ دروشمءَ مٹ بنت۔ جیڑہ مارشتءِ نہ اِنت، بلکیں بنجاہ ئیگ اِنت۔

مارشتی همگرنچی مردمءَ را اَدارُکی ماناءِ مَرت ءُ مارگءَ پیداک کنت۔ آئیءَ سما بیت کہ آ مزنیں مکسدےءِ بہر اِنت، بلے چرے بندوکیءَ گوں ترسے پہمیان اِنت۔ مردم مکسدءِ جاہءَ وتی مارشتءَ رکینگءِ جہدءَ کنت۔ وھدے جاور هما مارشتءِ ردءَ مہ بیت گڑا آ وتءَ را دروھاپےءِ میار کنت۔ پمیشکہ

وھدے جاور نگیگ بنت گڑا مارشتی بندوکی پروش انت، ءُ مردم وتءَ را ایوک سما کنت۔

سمائی ھمگرنچی آئیءِ چپیں پدکردے۔ ادءَ مردم پیشءَ سرپد بیت، پدا وتءَ را ھمگرنچ کنت۔ آ زانت کہ جُہدءِ تہءَ اڑاند، بے سوبی ءُ دراجکشیں ھاموشی ھست انت۔ آ اے گپءَ ھم زانت کہ ھر دمان مارشتی تاھیر نہ رسیت۔ ھما زانتءَ گوں آ وتءَ را بندوک کنت، پمیشکہ آئیءِ گمان کم بنت ءُ اوپار دوسری گیش بنت۔

مردم یا وَ وتی بندوکیءَ را مارشتءِ اوستءَ یلہ دنت، یا آئیءَ سمائی پیسلہءَ گوں مٹ کنت۔ اولی راہ مردمءَ را جاورءِ کید ءُ بند جوڑ کنت۔ دومی راہ آئیءَ زمہ واریءِ رندگیرے جوڑ کنت۔ سمائی بندوکیءَ مردم اے گپءِ جُستءَ نہ کنت کہ منءَ چے رسیت، بلکیں اے گپءَ چاریت کہ اچ من چے درکار بیت۔

ھمے پرک ءُ درکءَ ہنّا آریندٹءَ زمہ واری ءُ کردءِ سیادیءِ بارہءَ بے مٹ ءُ جہلانکیں مانا ءُ بزانت پدر کتگ انت”سیاسی کرد مارشتءَ گوں بندوک نہ انت، زمہ واریءِ سنج ءُ سماءَ گوں ھمگرنچ اِنت۔“

مارشت آؤک ءُ روکیں چیز اَنت، بلے زمہ واری مانوکیں چیزے۔ آشوبی مردم چوش نہ انت کہ آ وتی مارشتاں ڈالچار کنت، بلے آیاں وتی رهشون هم سرپد نہ بیت۔ آ مارشتاں وتی جوہر ءُ تاکتءِ بہر جوڑ کنت، بلے سنچ ءُ سماءَ چہ رهشونی زوریت۔

سمائی همگرنچی مردمءَ را پروشگءَ چہ داشت نہ کنت، بلے ریزگ ریزگ بوگءَ چہ الم رکینیت۔ همے بندوکی جہدءَ را اَدارُکی جوزگءَ چہ کشیت دراجکش، اوپار ءُ شرپداریں سپرءِ تہءَ مٹ کنت۔

شورءُ سَلاه، ایرادءُ گلءِ دائره کار

ایراد چوناها چوشیں جیڑہے نہ یے۔ جیڑہ هما وهدءَ ودی بیت وهدے ایرادءَ را اناءِ شاهگانی، یا شورءُ سلاهءَ وت نماداریءِ وسیلہ جوڑ کنگ بہ بیت۔ مردم وتی شورءُ سلاهءَ چہ هما کچءَ داں بندوک بیت کہ آ نگدءَ را وتی زاتءِ سرءَ بیڑے سرپد بیت۔ همے مانگیشگی ایرادءَ را پگری پدکردءِ جاهءَ مارشتی گرءُ چیلےءَ بارتءُ سر کنت۔

آشوبی مردم همے پرکءُ درکءَ سرپد بیت کہ شورءُ سلاهءِ دارگءُ شورءُ سلاهءَ مُشگ دو جتائیں چیز اَنت۔ هر نپرءِ چارگءِ نگاہے بیت، بلے هر چارگءِ نگاه هر جاهءَ سیتمند نہ بیت۔ گلءِ جُهدءِ تہءَ شورءُ سلاهءِ ارزشت آئیءِ راستیءَ گوں بندوک نہ انت بلکیں آئیءِ مکام، وهدءُ سانءَ گوں بندوک اِنت۔ هما شورءُ سلاه گلءِ دائره کارءَ چہ ڈن پیشدارگ بہ بیت، آ گیشتر گِہکاریءِ جاهءَ گرءُ چیلے پیداک کنت۔

مجگی هسابءَ دریں جاہےءَ شور ءُ سلاہءِ دیگ گیشتر بے دلگوشی،بے باوری یا اندری بے چاڑی یے ودیگ کنت۔ مردم همے سماءَ کنت کہ اگاں آئیءِ گپ گوشدارگ مہ بیت گڑا آئیءِ بستار پشت نہ کپیت۔ همے ترسءِ چیرءَ آ رَهبندءَ را لگتمال کنگءَ توکل ءُ ایرادءَ را دلیری یے سرپد بیت۔ آشوبی سما همے دروهاپ ءُ ریپکاریءَ پجہ کاریت۔

یک آشوبی مردمےءَ اے گپ منگی اِنت کہ مچانکی جهدءَ آئیءِ زات بنجاہی بستارے نہ داریت۔ شور ءُ سلاہءِ هک زمہ واریءَ گوں بندوک اِنت، ءُ زمہ واریءِ لوٹ همیش انت کہ مردم وتی گپءَ همودءَ بہ جنت کہ اودءَ آ مکسدءَ را مہکم بہ کنت، نئیکہ وتی هستانکءِ پدرائشتءَ بہ کنت۔

همے رَهبندءَ ہنّا آرینڈٹءَ کرد ءُ ترانءِ سیادیءِ بارہءَ گپ جنانءَ چوش گیشینتگ "تران هما وهدءَ سیاسی مانا ءُ بزانتے داریت وهدے آ هواریں دنیاءَ را برجاه بہ داریت، نئیکہ ایوک ءُ تہنا ترانکارءِ زاتءَ سہرا بہ کنت۔ "آشوبی مردم وتی شور ءُ سلاہءَ زاتءِ درشانءِ وسیلہے سرپد نہ بیت بلکیں مچانکی زانتءِ بادگیرءِ وسیلہے جوڑ کنت۔ گلءِ دائرہ کار اسلءَ شور ءُ سلاہءَ دارگءِ کوشست نہ کنت، آئیءَ کارآمد سازگءِ ترزءَ هیل دنت۔ چوشکہ آشوبی مردمے همے گِردانکءَ سرپد بیت، آ ایرادءَ جنگ ءُ چوپءِ

جاہءَ ساچارےءَ گوں مٹ ئِے کنت۔ ھمے پرک پگری ناپہتگی ءُ آشوبی
پہتگیءِ میانءَ کشکے رَندیت۔

مکسد، مانا ءُ شِزاریءِ درواہپ

شِزاریءَ گیشتر دزھوکی، انسرگ، یا جاورءِ جان بڈّیءَ گوں بندوک کنگ بیت، بلے مجگی هسابءَ شِزاری بیمناکیں چیدگے۔ اے هما وهدءَ ودی بیت وهدے مردمءِ کارپد آئیءِ مکسدءَ چہ دور بہ بیت. همودءَ کہ مانا آسر بنت گڑا اودءَ وهد گرانیں جُگے مانیت، ءُ همودءَ کہ وهد چو جُگءَ گران بہ بیت، اودءَ مردم وتءَ را بے ارزشت سما کنت۔

آشوبی جہدءَ شِزاری کارےءِ کمیءِ سببءَ پیداک نہ بیت، بلکیں مکسدءِ نزوریءِ سببءَ ودی بیت. هما مردم پہ راستی جہدےءَ را وتی هستانکءَ گوں همگرنچ بہ کنت، گڑا پہ آئیءَ وهد هچبر هورک نہ مانیت۔ آ دمبرده بیت، تکانسر بیت، بلے شِزار بوت نہ کنت. شِزاری اسلءَ هما دمانءِ برورد اِنت وهدے مردم گوں وتی زردءَ جُست کنگءَ یلہ دنت کہ من پرچا اے درستیں کارءَ کنگءَ آں۔

مجگی هسابءَ شِزاری وتءَ را رد دیگءِ نرمیں ترزکارے۔ مردم همے گپءَ گشیت کہ چاگرد ناوش انت، جاور اوشت آماچ اَنت، یا کارءِ تہءَ هب ءُ هدوناکی نیست، بلے اسلءَ آئیءَ وتی مکسدءَ گوں مارشتی ءُ پگری سیادی بائینتگ۔ همے سیادیءِ پروشگءَ مردم وتی چست ءُ ایراں لزتے سرپد بیت، ءُ جہدءَ را وهد گوازینگءِ وسیلہے۔

مردم یا وَ وتی کارپدءَ ماناءَ گوں ہمگرنچ کنت، یا گڑا ماناءَ ابید گام جنت۔ دومی شکلءَ گام جنگ گران باری یے جوڑ بیت، ءُ همے گران باری شِزاریءِ دروشمءَ وتءَ پدر کنت۔ آشوبی مردم همے دروهاپءَ پجہ کاریت۔ آ زانت کہ جیڑہ اے نہ انت کہ کنگءَ پہ هچ نیست، جیڑہ اش انت کہ کنگءِ سبب گبار اندیم انت۔

همے راستیءَ پدر کنانءَ وکٹر فرینکلءَ گشتگ ”وهدے مردم وتی زندءِ ماناءَ چہ سدیت، گڑا زوتاں هما هورکیں جاهءَ بے تاهیری، تکانسری ءُ بے مکسدی انگیر کنت۔“ اے گالرد شِزاریءَ تہنا مجگی جاورے پیش نہ داریت، بلکیں مانائی گپچلءِ هسابءَ سہرا کنت۔ آشوبی هیلکاری پمیشکہ دزگٹیءِ نام نہ انت، آ مکسدءِ ودی کنگءِ سرءَ زور دنت۔ کارءِ کنگ نہ انت، ماناءِ پریسکاری اسل زلورت اِنت۔

آشوبی مردم شِزاریءَ را زنگ زاری یے سرپد نہ بیت، بلکیں جست پاد کنت.
آ وتءَ را چہ پُرسیت کہ آئیءِ مکسد کجا گبار اندیم انت، ءُ آ اشیءَ را دوبر چون سہرا بہ کنت. همے جست جہدءَ را تاجگ ءُ پیاپ جوڑ کنت، ءُ همے زگری مردمءَ را وهدءِ گران باریءَ چہ آجو کنت.

گمنامی، ملمائی، ءُ بے نامداریں جُہد

گمنامیءَ گیشتر کم بستاری ءُ بے سوبی لیکگ بیت، بلے مجگی هسابءَ اے ملمائیءِ گرانتریں دروشم اِنت۔ مردم ابرمی هسابءَ پجار، ساڑا ءُ منارینگءِ واهشتءَ داریت۔ وهدے همے واهشت کچ ءُ کیلءَ چہ بہ وڈّیت گڑا جہد مکسدے نہ مانیت بلکیں پیشدارگے جوڑ بیت۔ آشوبی مردم همے مجگی نزوریءَ را پجہ کاریت ءُ آئیءَ رَهبندءِ وسیلہءَ گر ءُ دار کنت۔

نامداریءِ واهشت گیشتر بے پہریزیءَ چہ ودی بیت۔ مردم انچو سما کنت کہ اگاں آئیءَ را کسے مہ گندیت گڑا آئیءِ ارزشت نہ مانیت۔ همے ترسءِ سببءَ آ وتی کارپدءَ پہ نامداریءِ هسابءَ پیشدارگءِ کوشستءَ کنت، ءُ وتی هاموشیں جہدءَ درشانءِ دروشمءَ پیشداریت۔ اے روشت اَدارُکی تاهیر بکشیت، بلے اندری توانگریءَ نزور کنت۔ ملمائی اشیءِ چپیں پدکردے۔

ملمائی مردمءَ را اے گپءَ ھیل دنت کہ ھر راستیں کارپدےءِ کنگءَ جارے پرینگ نہ لوٹیت، ءُ ھر ھاموشی تاوانبار نہ اِنت۔

آشوبی جہدءَ گمنامی مجگی ھیلکاری یے۔ اے مردمءَ را وتی زاتءَ چہ پشت کنزگ ءُ مکسدءَ گوں نزیک کنگءِ ھنرءَ ھیل دنت۔ ھما مردم گمنامیءَ اوپار کنت، گڑا آ نگدءَ چہ پروش نہ وارت ءُ ساڑاءَ چہ ریپینگ نہ بیت۔ ھمے ھمسنگی آئیءَ را یکشلیں کار ءُ کردءَ پہ بودناک جوڑ کنت۔ بے نامداریں جہدءَ مردم آسرءِ بابتءَ دلگوش دنت، مارشتءَ ڈالچار کنت۔

مردم اے گپءَ باور کنت کہ آئیءِ بستار دومیءِ نگاہءَ چارگ نہ بیت بلکیں آئیءِ جندءِ کد ءُ مکامءَ چہ پجہ آرگ بیت۔ وھدے ھمے کد ءُ بستار پدر بہ بیت گڑا نامداریءِ تلب نزور ترّیت۔ آشوبی مردم زانت کہ ھما جہد نام ءُ نمودءِ چمدار بہ بیت گڑا آ اندرءَ چہ ھورک ءُ ھالیگ مانیت۔

وھدے کارپد ساڑاءِ وازمندگ مہ بیت گڑا آ گیشتر ایماندار، گیشتر مجتی ءُ گیشتر کارآمد بیت۔ آشوبی ھیلکاری پمیشکہ ملمائیءَ را ھاموشیں تاکتے سرپد بیت، نئیکہ نزوری یے لیکیت۔ گمنامی وتی ھستانکءَ را بائینگ نہ انت، بلکیں وتءَ را راستیں ھندےءَ چارگ ءُ تپاسگءِ وسیلہ اِنت۔ اے

همے جاه انت مردم وتی نامداریءِ گران باریءَ چہ آجو بیت، ءُ همے آجوئی جہدءَ را دراجکش ءُ مهکم جوڑ کنت۔

کِردانکی توکل ءُ راستیءِ نہاد

کِردانکی نترسی چوشیں مزنیں اوگام ءُ جکسوکیں کوکارےءِ نام نہ اِنت۔ اے ھاموشیں، یکشل ءُ گرانیں پدکردے۔ کردانکی نترسی هما سہتءَ ودی بیت، وھدے مردم اے گپءَ باور بہ کنت کہ راستی دائمی برجاہ نہ مانیت، ءُ آئیءِ نہاد گیشتر تہنائی، ایرادگری ءُ تاوانءِ دروشمءَ پیلو کنگی اِنت۔ همے ترسءِ سببءَ گیشتریں مردم راستیءِ زانگءَ پد هم ھاموش بنت، یا راستءَ را بس وتی سرءَ چہ گوازین اَنت۔

آشوبی جہدءَ درستاں چہ مستریں ریپکاری همیش انت کہ راست دائمی سیتمند اِنت۔ گواچنی آئیءِ چپ اِنت۔ راست گیشتر تورِناک اِنت، رَھبندءَ را ژامبلینیت، ءُ تاکتءِ شاھیمءَ ھکلّیت۔ مجگی هسابءَ مردم هما دیم پدیمیءِ رکگءَ وت دلءَ وتءَ را دلجم کنت کہ انوں گیگ ءُ گوم نہ اِنت، یا جاور موکل نہ دینت۔ همے مہتلی کم کمءَ کِردانکی لگوریءِ تہءَ مٹ بیت۔

کردانکی نترسیءِ منّ ءُ مراد زد یا جنگ ءُ چوپ نہ اِنت۔ اشیءِ مول ءُ مراد همیش اِنت کہ مردم پہ زانت راستیءَ چہ گچین کنت، تُری آئیءِ کیمت نامداری بہ بیت، ساکمی یا ادارکی پہریزی بہ بیت۔ آشوبی مردم اے منانکءَ سرپد بیت کہ هما جہد راستیءَ را کربان کنانءَ بہ جنزیت، آ ادارکی هسابءَ مہکم گندگءَ کیت، بلے اندرءَ چہ کْواپگ بیت۔

مردم یا وَ زندءَ آسراتیءَ گوں گوازینیت، یا راستیءَ وتی مانزمان کنت۔ دوئیں یکے دومیءَ گوں پیم نہ بنت۔ راستیءَ گوں زندگ بوگءِ مانا همیش انت کہ مردم وتی زردءَ ڈنی نامداریءَ پہ کربان ئِیے نہ کنت۔وهدے راستیءَ را یکوئی کربان بہ کن ئے گڑا تہنا دروگ تالان نہ بیت بلکیں مردم ءِ گواچنی پجارگءِ بودشت هم نزور تریت۔آشوبی هیلکاری پمیشکہ کردانکی نترسی نیرءِ زاتی جوانیءَ گوں بندوک نہ کنت بلکیں جہدءِ هستمانءِ لوٹاں گوں همگرنچ کنت۔

کردانکی نترسی مردمءَ نہ پہریزیت بلکیں آئیءَ مڑاهدار کنت۔ ءُ جہدءِ تہءَ مڑاہداری تاکتءَ چہ گیش دیرمانیں پدکردے۔ هما مردم راستیءِ کیمتءَ سرجم کنگ در بہ بارت گڑا آ جہد ءَ را وتی زردءَ گوں دیمروئی دات کنت۔

مٹی، یکشلیں کردءِ دروشم انت، مِنزل نه اِنت

مٹیءَ را گیشتر پدرائیں منزلے لیکگ بیت. یک انچیں مکامے کہ اودءَ سر بوگءَ گوں جہد آسر بیت، جیڑہ توجیل بنت، ءُ مردم تاھیرےءِ آماچ بیت. اے لیکہ مجگی ھسابءَ باز دلکش انت، بلے راستیءَ گوں اشیءَ سیادی نیست. مٹی اگاں منزل جوڑ بہ بیت گڑا آ وتی چست ءُ ایراں ببا دنت، ءُ ھمودءَ کہ چست ءُ ایر اوشت آماچ بہ بنت گڑا اودءَ زوال بندات بیت.

مجگی ھسابءَ مردم مٹیءَ را پمیشکہ گونڈ داریت دانکہ بے باوری آسر بہ بیت. آ لوٹیت کہ انچیں روچے بئیت وھدے آئیءَ گیشیں دربرگ، مٹ ءُ بدل بوگ یا وتءَ را چارگ ءُ تپاسگ درکار مہ بیت. بلے ھمے واھشت مردمءَ اندرءَ چہ اوشت آماچ کنت. ھما مردم مٹیءَ را سرجمیں راستی سرپد بیت،

آ بے سمائی رنگءَ جست کنگءَ یل دنت۔ ءُ هما کہ جست کنگءَ یلہ بہ دنت، آ سنچ ءُ سماءَ هم ببا دنت۔

آشوبی مردم همے ریپءِ منگءَ ساجو نہ بیت۔ آ زانت کہ مٹی یکشلیں پدکردے۔ آ ا ے هم زانت کہ هر نوکیں سہت نوکیں زمہ واری، نوکیں اڑاند ءُ نوکیں جست ودی کنت۔ ہمیشکہ آ سوبمندیءَ آسر سرپد نہ بیت بلکیں نوکیں چکاسےءِ بندات ئِے لیکیت۔ آئیءِ نزءَ درستاں چہ مستریں ترس بے سوبی نہ اِنت، بلکیں اوشت آماچی اِنت۔

مردم یا وَ سرجمیں پچارے سرپد بیت، یا یکشلیں پدکردے۔ اولی دروشمءَ آ وتءَ را رکینگءِ جہدءَ کنت۔ دومی دروشمءَ آ وتءَ را مٹینگءَ ساجو کنت۔ آشوبی مردم دومی راہءِ گچینءَ کنت، پرچا کہ آ زانت کہ هما مردم وتءَ سرجم سرپد بیت، آ گوستانکءَ گوں همراہداری کنگءَ چہ پشت کنزیت۔

همے راستیءَ ہیر قلیطسءَ چوش درشان کتگ چوشیں مردمے نیست کہ دو رندءَ دریاءَ گام جت بہ کنت، پرچا کہ نہ دریا هما مانیت، ءُ نئیکہ آ مردم۔ ہیر قلیطس مٹیءَ را راستی یے سرپد نہ بیت، بلکیں جاورےءِ دروشمءَ دیمءَ کاریت ئِے۔ هر سہت مٹان بوان اِنت، تُری مردم آئیءَ منّیت یا کہ رد ئِے کنت۔ آشوبی هیلکاریءَ مکسد همے مٹیءَ را دارگءِ نام نہ اِنت بلکیں

آئیءَ سمائی جوڑ کنگ اِنت۔ مردم مٹ بوان انت، بلے آ کوردید نہ اِنت۔ بہ جنزیت، بلے بے منزل مہ بیت۔

مٹی منزلے نہ یے، زمہ واری یے۔ هما مردم چرے زمہ واریءَ منّیت، گڑا آ هچبر اے داواءَ نہ کنت کہ آ سر بوتگ۔ آ تہنا اے گپءَ زانت کہ آئیءَ یکشلءَ جنزگی اِنت، وتءَ را تپاسگی اِنت، ءُ هر نوکیں روچءَ وتی جہدءَ دوار مانا دیگی اِنت۔ همے یکشلیں پدکرد آشوبی مردمءِ گڈی ءُ درستاں چہ پہتگیں پجار اِنت۔

ایردستیءِ سیاسی اِسپانکءِ دروشم، ءُ آئیءِ مجگی نہاد

ایردستی بندپتری راستی یے بوت کنت، بلے وھدے آ مچانکی اسپانکے جوڑ بہ بیت گڑا مجگی دروشمءَ سک ترسناک بیت۔ ادءَ جیڑہ زلمءَ چہ تچگ نہ اِنت، بلکیں گپ اِش انت کہ زلمءَ ما وتی سیاستءَ چون کارمرز کنیں۔ وھدے ایردستی مجتی پجارے جوڑ بہ بیت گڑا آ جہدءَ را کردانکی کورچاتےءِ میار کنت، کہ اودءَ جست، نگد ءُ ھساب ءُ دادءَ بے زلوری یا دژمنداری یے لیکیت۔

مچانکی تب ءُ روشتءَ ایردستیءِ اسپانک ھاسیں آسراتی ءُ آسودگے بکشائیت۔ آ ھر بے سوبیءِ منّ ءُ مرادءَ سازگءِ جہدءَ کنت، ھر نزوریءَ را ڈنی پندلےءِ نگاہءَ چاریت، ءُ ھر اندری جستءَ را وھدءَ چہ پیش ایرجیگ کنت۔ اے وڑیں چاگردءَ گلءِ ردی گِہکاریءِ سرھال نہ مان اَنت بلکیں

دیمپانی جیڑہ بنت۔ بِھ همیش اِنت کہ جُنز گہتریءِ نیمگءَ بہ روت بلے آسرءَ جُنز وتءَ را راست منارینگءِ جہدءَ گوں دزگٹ بیت۔

همے اسپانک باسکءِ تب ءُ روشتءِ سرءَ هم سانمند بیت۔ آ وتءَ را زمہ واریں کارستےءِ جاهءَ مجتی لگتمالے سرپد بیت۔ اے جاورءَ زمہ واری گرانیں بارے سما بیت، رَهبند ناروائی یے، ءُ آزمودگ کاری بے مکسد لیکگ بیت۔ ایردستی ادءَ شریداری وَ پیدا کنت، بلے تاکت ودی نہ کنت۔

آشوبی سما اے وڑیں جاهءَ گران اِنت بلے المی ئیں پرکءَ برجاہ داریت۔ آ زانت کہ زلم راستی یے، بلے اے گپءَ هم زانت کہ زلم هر جُستءِ پسو نہ انت۔ جہد هما وهدءَ نزور بیت کہ اودءَ ایردستیءَ را منانک، نیمون ءُ اُزرے لیکگ بہ بیت۔ اے وڑیں سہتاں ایردستی تاکتءِ وسیلہے نہ مانیت بلکیں تاکت دروهاپےءِ تہءَ مٹیت۔

همے منانکءِ پژدرءَ فینن ءَ بے مٹ ءُ بے واهگپسندیں دابےءَ پدر کتگ۔ ” زورگیریں جاوراں وت پہ وت آجوئی ودی نہ بیت، آجوئی مردمءَ وت سازگی اِنت۔“ فینن ایردستیءِ اسپانکءَ همے دابءَ چار ءُ بیچار کنت۔ زلم هستانکءِ بہر جوڑ بوت کنت، بلے آجوئیءِ بودشت وت پہ وت پیداک نہ

بیت۔ آئیءَ را رَهبند، سما، آزمودگ کاری ءُ وت نگدیءِ وسیلہءَ ودی کنگی اِنت۔

آشوبی جنز هما وهدءَ رُست ءُ ردوم زوریت وهدے آ ایردست بوگءِ همبرائیءَ ایردستیءِ سیاستءَ چہ ڈن در کپگءَ هیل بہ کنت۔ همودءَ کہ زلم ایرجوک بہ بیت، بلے پیسلہ سازی، وت نگدی ءُ گلءِ بستار بنجاہی بستارے بہ داریت۔ همے مٹی ایردستیءَ را نزوریءَ چہ کشیت، تاکتے جوڑ کنت، ءُ همے پرک ءُ درک جُنزءَ را کردانکی داواءَ چہ راستیں تاکتےءِ نیمگءَ بارت۔

یکشلیں جہدءِ تب ءُ روشت: اوپار، تکانسری ءُ نسلی دْرچ

چوناها آجوئیءِ جہد اشتاپیں آسرےءِ تب ءُ روشتءَ چہ پروش وارت۔ مردم ابرمی ھسابءَ ھمے لوٹیت کہ آئیءِ کربانیءِ مُز آئیءِ زندءَ بہ رسیت۔ وھدے ھمے گُمان سرجم مہ بنت گڑا تکانسری، بے دلی ءُ دلپروشی ودی بیت۔ مجگی ھسابءَ اے جاور ھما وھدءَ گیش ترسناک جوڑ بنت وھدے مردم وتی جپاکشیءَ آسرےءِ لالچءَ ببا دنت۔ آسر وھدے مہتلیءِ آماچی بہ بیت گڑا جپاکشی بے مانا سما بیت۔

آشوبی جہدءَ ھمے ریپکاری باز گندگ بیت کہ سوبمندی یک پدرائیں سہتے، ءُ ھما سہتءَ داں سر بوگ اسل مکسد اِنت۔ ھمے ریپکاریءِ بروردءَ مردم وتی بستارءَ را سوبمندیءَ گوں نزیک یا دور برگءِ نگاہاں چاریت۔ ھمے کچ ءُ کیلو یکشلیں جہدءَ درستاں چہ گیش تاوان باریں پدکردے زانگ بیت، پرچا کہ اے مردمءَ را آئیءِ راستیں کردارءَ چہ دور بارت۔

آ وتءَ را یک درچےءِ زمزیلءِ جاہءَ بے سوب یا سوبمندیں نپرےءِ دروشمءَ چاریت۔

یکشلیں جہدءِ لوٹ ہمیش اِنت کہ مردم وتی گمانءِ آسرءَ چہ دور یکدرچیں پدکردءَ گوں ہمگرنچ بہ کنت۔ اوپار ادءَ ودارءِ نام نہ اِنت بلکیں یکشلیں رَھبند، ملمائی ءُ ھاموشیں پدکردےءِ نام اِنت۔ ھما مردم ھمک روچ پیسلہ سازیں روچے سرپد بوانءَ زند گوازینیت، آ زوت پرشت ءُ پروشءِ آماچ بیت۔ ھما کہ وتءَ را دراجکشیں سپرےءِ بہر سرپد بیت، آ تکانسریءَ ابید جنزان بیت۔ مردم اے گپءَ باور بہ کنت کہ آئیءِ زندءِ مانا ایوک ءُ تہنا اشیءَ گوں بندوک نہ انت کہ آ چے گِپت کت کنت، بلکیں اے گپ ھم ھست اِنت کہ آ کجام جہدءَ زندگ داریت۔ وھدے ھمے سنچ ءُ سما پیداک بہ بیت گڑا کربانی بے سوب نہ بیت، ءُ ھاموشیں جہد بے مز نہ بیت۔

ھمے راستی البیر کامیوءَ ”میتھ آف سسیفس“ ءِ وسیلہءَ چوش درشان کتگ ”جہدءِ جند مردمءِ دلءَ سرچکار کنگءَ بس اِنت۔“ بزانکہ مانا دائمی آسرءَ گوں بندوک نہ اِنت، گیشتر آ پدکردءِ اندرءَ چیر اِنت۔ آشوبی مردم پمیشکہ وتءَ را سوبمندیءِ سہتءَ گوں ھمگرنچ نہ کنت بلکیں جہدءِ یکدرچیں پدکردءَ گوں بندوک کنت۔

نسلی درچءِ سما مردمءَ را وت پرستیءَ چہ کشیت۔ آ اے گپءِ جستءَ نہ کنت کہ بندپتر آئیءَ را چے دنت، بلکیں اے گپءَ چاریت کہ آ پہ بندپترءَ چے پشت گیجیت۔ همے سما تکانسریءَ را اوپار کنگءِ سکینءَ دنت، سگءَ مڑاہے بکشیت، ءُ جہدءَ را ادارکی سوبمندیاں چہ آجو کنت۔

یکشلیں جہدءَ درستاں چہ مستریں پروش اے نہ انت کہ مردم آسرءَ نہ گندیت، بلکیں همیش انت کہ آ وتی راہءِ ماناءَ ببا دنت۔ ءُ درستاں چہ مستریں سوبمندی همیش انت کہ آ ماناءِ همبراهداریءَ کنانءَ بہ جنزیت۔

واکداری، پدگیری، ءُ سمائی رَھبند

آشوبی گلءِ تہءَ واکداری ءُ پدگیری چوشیں ڈنی بند ءُ بوجے نہ یے۔ اے ھما اندری جاور اِنت کہ اشیءِ تہءَ مردم وتی زاتءَ را رکینگءِ جاہءَ ماناءِ میار کنت۔ ادءَ پدگیری پمیشکہ نیست اِنت کہ ھکمے اتکگ، بلکیں پمیشکہ ھست اِنت کہ نپر اے گپءَ زانت آ ھُکم انچیں بندپترےءِ اندرءَ ایر کنگ بوتگ کہ اشیءِ بار چوشیں یک مردمےءِ کوپگاں نہ اِنت۔

ھمودءَ کہ پدگیری ایوک ءُ تہنا پدکردے بہ مانیت، گڑا اودءَ مردم وتی اندرءَ چہ ھورک ءُ ھالیگ بیت۔ ءُ ھمودءَ کہ واکداری جستءَ چہ بُرز لیکگ بہ بیت، اودءَ گل وتی جندءِ ساھگءَ چہ ترسیت۔ آشوبی رَھبند اے دوئیں تب ءُ مئیلاں رد کنت۔ ادءَ پدگیری پہم ءُ زانتءِ چپ نہ انت، نئیکہ واکداری اناءِ شاھگانی اِنت۔ ادءَ رَھبند یک انچیں جاورے کہ اشیءِ تہءَ نپر وتی آجوئیءَ چہ دزکش نہ بیت، بلکیں آئیءَ نوکسر مانا یے بکشیت۔

سمائی رَھبند ھما وھدءَ ودی بیت وھدے مردم اے گپءَ باور بہ کنت کہ آئیءِ پیسلہ نوں ایوک ءُ تہنا آئیءِ زاتی جیڑہے نہ منتگ۔ آ ھر چیزے کہ کنت، گڑا آ ایوک ءُ تہنا آئیءِ بارہءَ گپءَ نہ انت بلکیں سرجمیں جنزءِ بابتءَ گپءَ انت۔ ھمے مارشت پدگیریءَ را کردانکی بستارے بکشیت، ءُ واکداری زمہ واری یے مانیت۔ ادءَ ھُکمءِ منگ پدگیری یے نہ یے، بلکیں مچانکی مارشتے۔ دومی گپ ھکمءِ دیگ واکداری یے نہ یے بلکیں جوابدہیءِ لوٹے۔

سیاسی شہزانتی مارا یکوئی ھمے گپءِ ترانگءَ گیجیت کہ واکداری ھما وھدءَ برجاہ نہ مانیت وھدے کہ آ پدگیریءِ لوٹءَ بہ کنت، بلکیں ھما وھدءَ برجاہ مانیت وھدے مردم آئیءِ اندرءَ وتءَ را پجہ آرگءَ بندات بہ کن اَنت۔ ھمے منانکءِ پژدرءَ ہنّا آرینڈٹءَ تاکت ءُ پدگیریءَ سیادیءِ بابتءَ گپ جنانءَ اے وڑ درشان کتگ ”تاکت ھمودءَ ودی بیت کہ اودءَ مردم یکے دومیءَ گوں ھوار کار ءُ کردءَ دیمروئی بہ دینت، نئیکہ چماں بند کن انت ءُ ھکمءَ بس منّ انت۔“ اے لیکہءِ ردءَ رَھبند زوراکی نہ مانیت بلکیں مچانکی سماءِ پدکردے مانیت۔

آشوبی گلءِ تہءَ رھبندءِ اسیلیں چکاس ھاموشیءِ اندرءَ انت۔ اودءَ کہ ھچ پیمیں اوگامے مہ مانیت، تماشہ ءُ ساڑا یےءِ وازمندگ مہ بیت۔ ھمودءَ کہ مردم اے گپءَ بہ گیشینیت کہ آ ھکمءَ را وتی آسراتیءِ ردءَ نہ چاریت، بلکیں جنزءِ لوٹءِ ردءَ سرپد بیت۔ اے ھما سہت انت کہ اودءَ پدگیری ترسءَ چہ در کیت ءُ شرپے جوڑ بیت۔

ھمودءَ کہ رَھبند سماءَ چہ گستا بہ بیت گڑا اودءَ گل مُچی یے مانیت۔ ءُ ھمودءَ کہ رَھبند سماءَ گوں بندوک بہ بیت گڑا اودءَ ھاموشی ھم یک سیاسی پدکردے مانیت۔ ھمے سمائی رَھبند آشوبی جہدءَ ادارکی جوزگءَ چہ در کنت ءُ آئیءَ را یکشلیں، اوپاریں ءُ شرپداریں راہاں پرینیت۔

دژمنءِ زانگءِ بودشت

دژمنءَ را تہنا بد ءُ بُل کنگ ارزان اِنت، بلے دژمنءَ را زانگ باز گران اِنت۔ راجی آجوئی جہدءَ درستاں چہ ترسناکتریں ردی همیش اِنت کہ آشوبی مردمے دژمنءَ را هیالی هدا یے سرپد بیت، ءُ وتءَ را ایوک ءُ تہنا ٹپیگیں پدکردے۔ اے زانت ءُ پہمءِ اندرءَ کست ءُ کینگ وَ پیداک بیت، بلے دانائی ودی بوت نہ کنت۔ گڑا دانائیءَ ابید کست ءُ کینگ مردمءَ تاکت ءُ هاٹیگے نہ دنت، آئیءَ را اشتاپکاریءِ راہاں پرینیت۔ دژمنءِ رَهبند ایوک ءُ تہنا تپنگءَ گوں نہ جنزیت، آ زبانءَ چہ جُنزیت، ترسءَ چہ دیمءَ روت، ءُ همے مجگی هیلکاریءَ چہ گام جنان بیت کہ آ مردمءَ را پیسلہ کنگءَ چہ پیسر جندءِ سرءَ شک کنگ بندات کنت۔ هما آشوبی مردم دژمنءَ را ایوکءَ زالم ءِ نامءَ چہ پجہ بیاریت، گڑا آ دژمنءِ ترزکار، نزوری، هب ءُ هدوناکی ءُ مجگی پندلاں سرپد بوت نہ کنت۔ پدا گڑا آ هما جاہءَ جنگ کنت کہ دژمنءِ واهگ اِنت، ءُ هما وهدءَ پدکردے پیشداریت وهدے دژمن لوٹیت۔

مجگی هسابءَ دژمنءَ را زانگ کست ءُ کینگءِ کمیءَ گوں بندوک نہ انت، بلکیں کستءَ را سماءَ گوں مٹ کنگءِ پدکردءَ همگرنچ اِنت۔ وهدے آشوبی مردم دژمنءِ ذہنءَ وانگ بہ زانت گڑا آ وتی مارشتی جوہرءَ رَهبندءِ اندرءَ ایر کنت۔ آ زانت کہ دژمن کجام وهدءَ زور دیگ بندات کنت، کجام وهدءَ هاموشیءَ گوں دمبردگ بیت، کجام دمانءَ ڈنڈہور ءُ بے باوریءِ سرپاں بدگمانی پیداک کنت، ءُ کجام وهدءَ کردانکی زبانءِ وسیلہءَ گَہگیریءَ را ناشرکاری یے پیشداریت۔ دژمنءِ اسیلیں پندل همیش انت کہ آ آجوئیءِ سپاہیءَ را ترس آماچ بہ کنت دانکہ آ جیڑگءِ لائک مہ بیت۔ ءُ وهدے مردم جیڑگءِ لائک مہ بیت گڑا آ جندءِ پیسلہاں چہ لپرزگ بیت۔

دژمنءَ را زانگءِ منّ ءُ مراد همیش اِنت کہ آشوبی مردمے جنگءَ را ایوک ءُ تہنا کست ءُ کینگءِ نگاهءَ نہ چاریت، بلکیں آ ماناءِ باپشتءَ جنگءَ دیمروئی دنت۔ همودءَ کہ جست اے مہ بیت کہ دژمن چنکسیں بدواهگے، بلکیں جست اش بہ بیت کہ دژمنءِ رَهبند چون جنزیت، ءُ ما آئیءَ کجا چہ پروش دات کت کنیں۔ همے بودشت جہدءَ را پدکردےءَ چہ کشیت دانائیءِ رَهسرءَ بارت ءُ سر کنت۔

زندءُ مرگءِ واکءَ راگلءِ دستاں دیگ

وھدے کجام ھم مردم سلاہبندیں آشوبی جہدءَ سمائی دروشمءَ ھوار کپیت گڑا آ تہنا وتی وھد، وتی جکانسری یا وتی بودکاریءَ پیش نہ کنت۔ آ مزن ءُ جہلانکیں پیسلہے کنت۔ آ اے گپءَ باور کنت کہ نوں زندگ بوگ ءُ مرگءِ واک آئیءِ زاتءِ ھاسیں زاتی جیڑہے نہ منتگ۔ اے سہت ءُ دمانءَ پد زندمان ھم گلءِ امانتے بیت، ءُ مرگ ھم مچانکی جستے مانیت۔

اے نکتہ رومانوی یے نہ یے، بلکیں بے ریائیں کچ ءُ کساسےءَ سنگینیں پدکردے۔ آشوبی گلءَ ھوار بوگءَ پد ھچ مردمےءِ گورءَ ھک ءُ واک نہ بیت کہ آ وتی جانءَ دلءِ لوٹ ءُ واھگانی پدءَ ترس ءُ گپچلےءَ دور بہ دنت، یا وتی مرگءَ وتی دلیری بہ لیکیت۔ بے وھد ءُ پاسءِ مرگ ھچ پیم کربانی گشگ نہ بیت، بلکیں انا، اشتاپکاری یا سیاسی ناپہتگیءِ چیدگے لیکگ

بیت۔ پرچا کہ جہدءِ تہءَ مرگءِ مانا آئیءِ ترندیءَ گوں بندوک نہ اِنت بلکیں آئیءِ مکام ءُ وھدءَ گوں ھمگرنچ اِنت۔

آشوبی مردم ھمے راستیءَ را منّیت کہ نوں آئیءِ جان تہنا آئیءِ نہ اِنت۔ آ زندگ مانیت گڑا آ ھم پہ جنزءَ، ءُ اگاں مرگ بہ لوٹیت گڑا آ ھم جنزءِ پیسلہءِ ردءَ۔ آ اے گپءِ جُستءَ نہ کنت کہ من کدی تیاراں، بلکیں اے چاریت کہ جُنزءِ وھد چی لوٹ انت۔ ھمے پرک ءُ درک زاتی مڑاہداری ءُ سیاسی سماءِ میانءَ لکیرے رندیت۔

سیاسی شہزانتی مارا اے گپءَ ھیل دنت کہ مچانکی جہدءَ درستاں چہ مستریں ریپکاری ھمیش انت کہ نپر وتءَ را بندپترءِ بنجاہے سرپد بیت۔ مُردنی بندپت نپرءِ وازمندگ نہ انت، کردءِ یکشلیءَ برجاہ داریت۔ پمیشکہ آشوبی گلءِ تہءَ زندءِ رکینگ ھم ھمینچو آشوبی کردے بوت کنت، ھمینچو جانءِ ندر کنگ۔ ھما باسک ھمک دمانءَ مرگءَ پہ تیار اِنت، بلے زند بوگءِ زمہ واریءَ سرپد مہ بیت، آ جہدءَ را رکینگءِ جاہءَ تاوانبار کنت۔

اے وڑیں جاہءَ رَھبند ایوک ءُ تہنا پاسداری ترزکارے نہ مانیت، بلکیں کردانکی رھبندے جوڑ بیت۔ گل نپرءَ ھمے گپءِ ترانگءَ پرینیت کہ آئیءِ جان یک وسیلہے، ءُ وسیلہ ھجبر جوزگ ءُ مارشتءِ دستاں نہ بیت۔ زندءَ

را پہریزگ لگوری یے نہ یے، ءُ مرگءَ را مہتل دارگ بے سوبی یے نہ یے۔ اسل لگوری همیش انت کہ مردم وتی جانءَ مچانکی دانائیءَ چہ ڈن بہ کشیت۔

همے سنچءِ پڑدرءَ انتونیو گرامچیءِ گومے هیالءَ گوں مَرت ءُ مارشت بوت کت کنت کہ" جہدءِ تہءَ نپرءِ کربانی هما وهدءَ مانا داریت وهدے کہ آ بندپتری منانکءِ بہرے بہ بیت، ایوک ءُ تہنا زاتی مارشتءِ درشانے مہ بیت۔"

آشوبی مردم وتی مرگءِ واهند وت نہ بیت، بلے بے واکدار هم نہ بیت۔ آ وتی جانءَ را انچیں وهدےءَ ندر کنت کہ آئیءَ چہ مستر بہ بیت۔ همے ندری آئیءَ را وتکُشیءِ واهشتءَ چہ کشیت سیاسی مڑاہداریءِ راہءَ هوار گیجیت۔

گُڈی دانک

اے کتاب ادءَ چہ آسر نہ بیت۔ بلکیں ایوک ءُ تہنا کاگدءِ سرءَ آسر بیت۔ اشیءِ راست ءُ گواچنیں بندات همودءَ چہ بیت کہ اودءَ سنگت اشیءَ آسر کنانءَ وتی باتنءَ سر کش اَنت۔ هر چیزے کہ ادءَ نبشتہ کنگ بوتگ گڑا اے بیرگیں راستیءِ جارے نہ یے بلکیں یکشلیں جستے۔ انچیں جستے کہ هر دورءَ، هر سہتءَ، ءُ هر زمہ واریءِ همبرائیءَ نوکسر جُست پاد کنگی اِنت۔

راجی آجوئی جہدءَ درستاں چہ ترسناکتریں سہت اش نہ انت کہ وهدے دژمن تاکتور بیت، بلکیں همیش انت وهدے جُنز وتءَ را سرجم لیکیت۔ اَردیں جست کنگ اوشت آماچ بہ بیت، اَردیں وت نگدی گرانیں بارے لیکگ بہ بیت، ءُ وهدے ڈسپلن ایوک ءُ تہنا پدگیری یے زانگ بہ بیت۔ اے کتاب همے ترس ءُ بیمءِ هلاپءَ بیتواریں گیرانکے کہ جہدءِ اسیلیں لوٹ یکشلیں سماءَ گوں بندوک اِنت، نئیکہ مجتی سُر ءُ پرءَ۔

ادءَ گیش ءُ گیوار کرتگیں دانک سنگءِ سرءَ کش اتگیں لکیر نہ اَنت۔ اشانی سرءَ ایرادگریءِ گنجائش ھست، اشانی سرءَ گپ ءُ تران کنگ اژدری انت، ءُ اشانی سرءَ یکوڑیں پدکردے دیگ بوت نہ کنت۔ بلے یک گپےءِ ھچ پیمیں گنجائش نیست۔ آ گپ اش اِنت کہ سنگت وتءَ را ایوک ءُ تہنا ھکمءِ پاسداریں ھستانکےءِ ھسابءَ مہ چار اَنت، بلکیں انچیں مردمےءِ دابءَ بہ جیڑ انت، چار ءُ تپاس بہ کن اَنت، ءُ وتی زمہ واریءَ سرپد بوانءَ بہ منّ اَنت۔ ھمے پرک ءُ درک گلءَ چہ مہلوکی تورم ءُ زرمبشتی پدکردےءَ چہ جتا کنت۔

اگاں اے کتابءَ پہ دمانےءَ سنگتےءَ را اوشتگءَ لاچار کت، اگاں کسےءَ وتی روشت، وتی آدت یا وتی ھب ءُ ھدوناکیءَ گوں بیتواریءَ چمشانکے دات کت گڑا بزانکہ اے کتابءِ لوٹ سرجم بوت اَنت۔ جُہدءِ بستار اش نہ انت کہ درست یکوڑ بہ بنت، بلکیں ھمیش انت درست زمہ وار بہ بنت۔ گوں وتی کارپدءَ زمہ وار، گوں وتی سان ءُ وتی اِشتگیں چیدگءَ۔

اے گپءَ یات بہ دار ات، بندپتر مدامی اوگامانی پاسداریءَ نہ کنت، آ مردماں ترانگءَ پرینیت۔ ھما مردم کہ بے شور ءُ کوکارءَ کار کن اَنت، بے نامداریءَ وتی کردءَ پیلو کن اَنت، ءُ بے آسرءَ ھم راہءَ چہ پشت نہ کنز اَنت۔

اگاں اے کتاب انچیں مردمےءِ پیداک کنگءَ کسانیں کردے هم پیلو بہ کنت گڑا بزانکہ اشیءِ لوٹ سرجم اَنت۔

جہدءَھواریں ھمک سنگت گوں وتءَ راجمانے زوریت ءُ کیت۔ آ راجمانءِ زُبان، آئیءِ ھیل ءُ آدت، آئیءِ پرک ءُ پیراں ھوار آئیءِ نزوری ھم دیمءَ آرگ بنت۔آجوئیءِ جہد ھمے پدمنتگی آنی پروش دیگءِ نام اِنت۔ ہمیشکہ فینںءَ نوآبادیاتی آجوئیءَ را تہنایک سیاسی جہدے نہ گشتگ بلکیں زہنی جتائیءِ نام داتگ۔داں وھدے کہ ایردستی سوچءِ میانءَ زندگ بوت گڑا آجوئی ھُشکیں نامے بیت۔

اے کتاب چہ سنگتاں کربانیءِ لوٹءَ نہ کنت۔ ادءَ کربانی پیسرءَ چہ ھست اِنت۔ اے کتاب پرّیسکاریءِ لوٹءَ کنت۔ وتی ھب ءُ ھدوناکیءِ پَرّیسکاری، وتی نزوریانی ءُ وتی کردارئے۔ ادءَ کس بامردی سَتاہءَ نہ انت، چیاکہ جنز چہ بامرداں نا بلکیں چہ کرداراں زندگ بیت۔ ءُ کردار چہ ڈسپلن ءُ وت نگدیءَ جوڑ بیت۔

ہکل پبلیکیشنز
HAKKAL